

The image is a vertical composition. The top portion shows a night sky with a prominent spiral galaxy in the upper right. Below the sky is a wide-angle night photograph of the Kaaba in Mecca, surrounded by a massive crowd of pilgrims. In the background, the city lights of Mecca are visible, including two prominent white minarets on the left. The bottom portion of the image shows an open book with Arabic text, likely a Quran, with a decorative floral element on the left page.

**Fedezd fel
az Iszlámot!**

Fedezd fel az Iszlámot!

Islám Egyház Fordító Iroda
Budapest, 2005 / 1426

Tartalomjegyzék

Mi az Iszlám?	7
Az Iszlám és az élet célja	13
Isten szolgálata az Iszlámban	18
Isten fogalma az Iszlámban	25
Az elrendelés	31
A próféták az Iszlámban	37
Mi is a Korán?	45
Jézus a Koránban	48
Iszlám és észszerűség	55
Az Iszlám erkölcsi rendszere	61
Az Iszlám a nők szemszögéből	70
Dzsihad = szent háború?	83
Van-e élet a halál után?	86
Hogyan legyek muszlim?	93

A „Fedezd fel az Iszlámot!” a „Discover Islam” angol nyelvű 13 részből álló szórólap alapján készült.

Angolból fordította

Komáromi Zsombor

Vallásilag lektorálta és kiegészítette

Dr. Adel Ahmed Alsabahi

A szöveget szerkesztette, illetve „Az Iszlám és az élet célja”, az „Iszlám és észszerűség”, „Az Iszlám erkölcsi rendszere”, „A nők helyzete az Iszlámban”, a „Van-e élet a halál után?” és a „Hogyan legyek muszlim?” című fejezeteket írta

Czink Ibolya Beatrix

Tördelte, szerkesztette

Komáromi Zsombor

Kiadó

© Iszlám Egyház Fordító Iroda Budapest, 2005 / 1426

© MINDEN JOG FENTARTVA

A kiadó írásbeli hozzájárulása nélkül sem a teljes mű, sem annak része semiféle formában (fotókópia, mikrofilm vagy más adathordozó) nem sokszorosítható, illetve semmilyen adatfeldolgozó rendszerben nem tárolható.

ISBN 963 86 892 0 X

Mi az Iszlám?

Esténként biztos mindannyiunkkal előfordult már, hogy felnéztünk a csillagos égboltra, és elmerengtünk a körülöttünk lévő, hatalmas univerzum létezésén, keletkezésének, működésének titkain. Erdőben, tóparton vagy akár egy sívatagban járva elmerültünk annak szépségében, tökéletességében. Vajon elgondolkodtunk-e már e csodás, sokszínű természet létrejöttének magyarázatán?

Tapasztalatból tudjuk, hogy vannak olyan dolgok, amik nem létezhetnek egyfajta irányítás nélkül. Minden csoportosulásnak megvan a saját vezetője. Így van ez az állatvilágban is, de így van ez nálunk az embereknél is. A család nem létezhet egy felelős családfő nélkül, egy vállalat igazgató nélkül, egyetlen város sem tud gyümölcsözően fennmaradni körültekintő irányítás híján, és egyetlen állam sem működőképes megfelelő kormányzás nélkül. Akkor pedig épp e csodás, sokszínű, bonyolult szabályok szerint működő Univerzumunknak ne lenne egy átfogó irányítója? Mondhatjuk-e, hogy mindez véletlenszerű? Vajon az ember és az egész világ létét tulajdoníthatjuk-e pusztá véletlennek?

Bármerre nézünk világunkban, láthatjuk, hogy semmi sem véletlenek sorozataként jön létre. A minket körülvevő Univerzum a legnagyobb rendben létezik és munkálkodik több milliárd éve. Életünk, és a minket körülvevő világ rendben, kapcsolatok hálózatában, egymásra hatásában él és fejlődik. Véletlenek sorozataként egy ilyen csodálatos, mindenre kiterjedő rendszer nem jöhet létre.

Léteznie kell egy egyedülálló, hatalmas, különleges erőnek, amely létrehozza és fenntartja a világunkat, és benne önmagun-

kat is. Léteznie kell egy nagyszerű Teremtőnek, aki egy különleges cél érdekében megteremtette a minket körülvevő bonyolult, és sokoldalú természetet, létrehozva benne az élet elbűvölőbb-nél-elbűvölőbb példányait. Az ezeken a kérdéseken gondolkodó, majd megvilágosodott emberek felfedezik ezt az alkotót – Istent. Ő nem lehet ember, mert egyetlen ember sem hozhat létre egy másik embert. Nem lehet sem állat, sem növény. Nem lehet bálvány, sem szobor vagy bármi ehhez hasonló, hiszen ezek közül egy sem tudja saját magát vagy bármi mást létrehozni. Ő különbözik mindezekről, mert Ő mindenek Létrehozója és Megtartója. Az összes létező Létrehozója nem lehet olyan, mint teremtményei. Különbözőnek, hatalmasabbnak kell lennie mindazoktól a dolgoktól, amelyeket létrehozott.

Többféle módja is van annak, hogy megismerjük Istent, hiszen számtalan dolog tanúskodik róla. A világ lenyűgöző csodái olyanok, mint egy nyitott könyv, amelyben Istenről olvashatunk. De ezen közvetett jelek mellett Isten Maga is segítségünkre van azzal, hogy kiválasztott embereken keresztül kinyilatkoztatást küldött részünkre. A küldöttek és az általuk hozott kinyilatkoztatások mindent elmondanak a hívőknek, amit tudniuk kell Istenről.

Az emberiség számára küldött utolsó, eredeti formájában változatlanul fennmaradt kinyilatkoztatás a Korán, amelyet Isten Mohammed prófétán ﷺ keresztül nyilatkoztatott ki az emberiség számára Jézus ﷺ után a 7. században. A Koránban Isten az Iszlámra hívja az embereket.

Az Iszlám szó az „sz-l-m” többől ered, ugyanabból, amelyből a béke (szelám). Vallási jelentése: az Egy Igaz Isten akaratának való önalávetés, megadás. Az az ember, aki aláveti magát Isten akaratának: muszlim.

Szeretnénk kihangsúlyozni, hogy a „mohamedán” elnevezés, amelyet a nyugati társadalmakban használnak sértő a musz-

limok számára, hiszen a muszlimok sem Mohammedet ﷺ nem imádják, sem más teremtetten lényt. Hitünk szerint kizárólag csak Allahot szabad imádni. A muszlimok teljes mértékben elfogadják Isten előírásait és tanításait, úgy, ahogy azt Allah a küldöttének Mohammednek ﷺ kinyilatkoztatta.

Az Iszlám lelkünkön köti Allah (jelentése: az Isten) egyedülállóságába és korlátlan hatalmába vetett hitet. Felhívja figyelmünket a minket körülölelő világegyetemre és az abban betöltött helyünkre. Ez a tudás megszabadít minden félelemtől és babonától, valamint tudatosítja bennünk a Mindenható Allah jelenlétét, az Iránta való kötelezettségeinket.

Az Iszlám elutasítja, hogy Isten bármiféle különbséget tenne az emberek között származásuk, nemzeti hovatartozásuk, fajuk vagy bőrszínük alapján. Hisszük, hogy csak az Istenbe vetett hit és a jó cselekedetek vezetnek a Paradicsomba. Hittársainkra származásuktól, koruktól, nemüktől, anyagi javaiktól és társadalmi pozíciójuktól függetlenül úgy tekintünk, mint a Mindenható Istent szolgáló egyenrangú testvérekre, akik közül az a legjobb, aki a legistenfélőbb.

Oh, ti emberek! Mi bizony egy férfitől és nőtől teremtettünk benneteket s népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy ismerjétek meg egymást! Allah előtt az a legnemesebb közölet, aki a legistenfélőbb. Allah a Mindent tudó, a Mindenről tájékozott.

(A szobák 49:13)

Az Iszlám nem új vallás. Alapvető üzenete ugyanaz, mint amit Isten a prófétáknak kinyilatkoztatott: így Ádámnak ﷺ, Noénak ﷺ, Ábrahámnak ﷺ, Izmaelnek ﷺ, Izsáknak ﷺ, Dávidnak ﷺ, Mózesnek ﷺ és Jézusnak ﷺ is. Az Iszlám üzenete azonban, amelyet Mohammednek ﷺ nyilatkoztatott ki, minden részletre kiterjed, teljes és végleges.

A Korán Allah utolsó kinyilatkoztatása, az Iszlám törvényeinek és tanításának alapja. A Korán foglalkozik a hittel, az erkölccsel, az emberi történelemmel, Isten imádatával, a tudással, a bölcsességgel, Isten és az emberek viszonyával, és az emberi kapcsolatok minden vonatkozásával. Átfogó tanítás, amelyre egészséges társadalmi igazságosság, gazdasági, politikai, törvényhozói, jogtudományi, törvényi és nemzetközi viszonyok építhetők.

A Szunna tartalmazza Mohammed Próféta ﷺ tanításait, mondasait és tetteit, jóváhagyásait, amelyet odaadó kortársai aprólékos munkával úgynevezett Hadiszokban (prófétai közlések) gyűjtöttek össze. A Hadiszok megmagyarázzák, és részletesen kifejtik a Korán ájáinak értelmét is.

A hit alaptételei

Az igaz és állhatatos muszlimok hisznek a hit következő alaptételeiben:

- 1. Hiszünk az Egyetlen Istenben „Allahban”,** a Mindenek Felettiben és Örökkévalóban, a Hatalmasban, az Irgalmasban és Könyörületesben, a Teremtőben és Ellátóban.
- 2. Hiszünk Isten angyalaiban,** akik tisztán szellemi lények, természetük nem kíván ételt, italt vagy alvást. Az angyalok Isten imádatával, szolgálatával töltik napjaikat és éjszakáikat.
- 3. Hiszünk Isten minden szent könyvében** és kinyilatkoztatásában. Ezek képviselték a vezérlő fényt, amelyet a Küldöttek kaptak meg, hogy megmutathassák az emberek számára Isten Igaz Útját. A Korán külön hivatkozik Ábrahám عليه السلام, Mózes عليه السلام, Dávid عليه السلام és Jézus عليه السلام könyvére. Ezek a kinyilatkoztatások azonban vagy már rég elvesztek, vagy megmásították azokat. Isten egyetlen eredeti és teljes, változtatás nélkül, betűről-betűre megőrzött, jelenleg is létező könyve a Korán.
- 4. Hiszünk Isten minden Prófétájában** anélkül, hogy bármiféle megkülönböztetést tennénk közöttük. Hitünk szerint minden

népnek volt figyelmeztetője vagy Küldötte Istentől. Isten azért választotta ki őket, hogy tanítsák az emberiséget, és elvigyék az Ő isteni üzenetét az emberek számára. A Korán név szerint huszonötöt említ közülük. Közéjük tartozik Mohammed ﷺ az Utolsó Küldött, a próféták pecsétje.

5. Hiszünk a Végítélet Napjában. A jelenlegi világ egyszer megsemmisül majd, Isten egy más világot teremt, amelyben a halottak újra testben támadnak fel az utolsó és igazságos megmértetésre. Azokat az embereket, akiknek feljegyzésében a jócselekedetek állnak többségben, Allah bőkezűen megjutalmazza és üdvözli a Paradicsomban. Azokat viszont, akiknek feljegyzéseiben a rossz cselekedetek vannak túlsúlyban, Allah megbünteti, és a Pokolba juttatja.

6. Hiszünk az Isten általi elrendelésben. Erről részletesebben szólnunk „Az elrendelés” című fejezetben.

Az Iszlám öt pillére

Az Iszlám szerint a hit cselekvés és gyakorlati alkalmazás nélkül nem elegendő. A hit természeténél fogva nagyon érzékeny és sérülékeny, növekszik és csökken. Ha nem gyakoroljuk állandóan, ha nem használjuk, gyorsan veszít relevanciájából és ösztönző erejéből. A hit erejét az Iszlám öt pillérének betartása növeli. Ezek a következők:

1. A hit tanúsítása: muszlimként tanúsítjuk, hogy nincs más jogosan imádható isten, csakis Allah, és hogy Mohammed ﷺ az Ő Prófétaja minden ember számára, egészen a Végítélet Napjáig. Mohammed ﷺ prófétasága kötelez bennünket muszlimokat arra, hogy példaadó életét vegyük alapul sajátunk mintájának.

2. A napi ötszöri ima: Ezek erősítik és éltetik a hitet Allahban, és ösztönöznek bennünket magasabb erkölcsre. Az imák megtisztítják a szívet, megóvnak a rossz cselekedetektől és a bűnök iránti kísértésektől.

3. Ramadan havi böjt: Ramadan hónapban tartózkodunk az ételtől, italtól és a házasélettől pirkadattól napnyugtáig, miközben igyekszünk csendességet keresni, megtalálni lelki békénket, és minél többet fordulni Isten felé. A böjt fejleszti az egészséges szociális érzéket, a türelmet, az önzetlenséget és az akaraterőt, tisztítja a testet és a lelket.

4. Zaka: A zaka szó szerinti egyszerű jelentése tisztaság, ártatlanság. A gyakorlatban kijelöli annak az évente természetben vagy pénzben adandó összeg nagyságát, amit egy muszlimnak oda kell adnia az arra jogosultaknak. Mindazonáltal a zaka valóási és lelki jelentősége sokkal mélyebb és élénkebb. Mint ilyennek emberbaráti és társadalmi értéke van.

5. Haddzs (Zarándoklat Mekkába): legalább életében egyszer minden muszlimnak, aki anyagilag, testileg és lelkileg képes ezt megtenni, el kell zarándokolnia Mekkába, és ott elvégeznie a zarándoklathoz kapcsolódó szertartásokat.

A mekkai zarándoklattal kapcsolatban szeretnénk eloszlatni egy gyakorta előforduló félreértést. Akik nem ismerik az iszlám vallást, azok közül sokan úgy hiszik, hogy a muszlimok Mekkában egy hatalmas kocka alakú kő előtt borulnak le és ennek tisztelegnek. Mi muszlimok azonban csakis Isten előtt borulunk le. A Kába, a szent Ház valójában egy épület, (lásd a könyv borítóján), amelyet Isten parancsának engedelmeskedve Ábrahám próféta és a fia Izmail építette ﷺ vezérletként a teremtményeknek, imahelyül az Istenhez fohászkodóknak és a békét, biztonságot keresőknek. A híres fekete követ (al-hadzsar al-aszwad), ami a Kába déli sarokkövét képzi, maga Gábiel ﷺ hozta el Ábrahámnak ﷺ. A Ház tehát már jóval a Korán kinyilatkoztatása előtt híres zarándokhely volt. A Kábát Isten tette meg később, Mohammed ﷺ profétasága idején a muszlimok imairányának. Isten parancsának engedelmeskedve ezért mi muszlimok mind a mai napig a Kába felé fordulva imádkozunk, legyünk bárhol is a világon.

Az Iszlám és az élet célja

Mi az életem célja? Gondolkodó emberek sokszor teszik fel maguknak ezt a kérdést. Vannak, akik meg tudnak rá válaszolni, de vannak olyan embertársaink is, akik nem. Azok, akik nem találják életük célját, sokszor kerülnek emiatt lelki válságba. Céltalanságukban depresszióba süllyednek, alkoholhoz, drogokhoz nyúlnak, vagy végső esetben az életük befejezésére törekednek. Vannak, akik céljukat megtalálva egész életükben ennek érdekében cselekednek, de vannak olyan útkeresők is, akik életcéljai az évek múlásával az adott időszakuknak megfelelően mindig változnak. Sokszor hallhatunk olyan álmokról, hogy valaki életét a karrierre, anyagiak megszerzésére, vagy sok esetben gyermekei felnevelésére teszi fel. Ezek a célok azonban ritkán mutatnak túl az adott ember életén.

Vannak olyan emberek is, akik a feledés ellen küzdenek. Ők azt tekinti életcéljuknak, hogy valami olyat tehessenek le az emberiség asztalára, ami túlmutat saját létükön, és ezáltal hosszabb idő távlatában is segítheti az emberiséget. Sokfélék vagyunk mi emberek, sokfélék a vágyaink, céljaink.

Amíg az embert célok vezérlik, addig folyamatosan fejlődik, és lépésről lépésre halad előre a saját útján. Azonban az útjaink és a céljaink különbözőek lehetnek. Más és más indítékok hajtának minket, más és más utakon. Vannak, akik sehova sem jutnak el ezek által, vannak azonban akiknek életükben elért cselekedetei túlmutatnak egy-egy emberöltőn. De vajon ezek a célok elegendőek-e ahhoz, hogy örökké tartó boldogságot, megelégedettséget nyújthassanak számunkra?

Felmerülhet a kérdés, hogy vajon hogyan lehet egy rövid emberélet alatt olyan célokat véghezvinnünk, amik aztán egy örökévalóságon át biztosíthatják számunkra a boldogságot?

Isten a Koránban így határozta meg számunkra ezt a célt:

A dzsinneket és embereket csak azért teremtettem, hogy engem imádjanak.
(A szétszórók 51:56)

Isten azért teremtette az embert, hogy Őt imádjá, és szolgálja. Ezzel az életcéllal Isten egy olyan utat mutat számunkra, ami egyrészt boldoggá és kiegyensúlyozottá teszi az evilági életünket, de ezen túlmutatva segít minket abban is, hogy az evilági életünk befejeztével beteljesedhessen életünk célja, és az e felé tett lépéseink alapján kaphassuk meg az örökké tartó elégedettséget és boldogságot. Isten feladatunkként adta, hogy Őt imádjuk. A későbbiekben részletesen kitérünk majd arra, hogy az Istenimádat egy hívő számára miben nyilvánulhat meg, hogyan terjed ki a nagy dolgoktól kezdve egészen az élet legapróbb dolgaira is.

Akik nem tapasztalták még meg ezt az életszemléletet, nem gondolkoztak még el ezen az életcélon, jogosan kérdezik, hogy vajon mi ebből az ember haszna? Miért jó az, ha egész életünk Istennek áldozzuk? Hogyan lehet egy embernek ez az életcélja? Hogyan lehet Istenért, Isten megelégedését keresve élni, életünk minden percében?

Isten nem szorul az emberek szolgálatára. Az Ő nagysága, hatalma nem lesz semmivel sem nagyobb, ha az emberek életüket az Istenszolgálatnak szentelik, és semmivel sem lesz kisebb, ha megtagadják azt. Istenszolgálatban élni, Isten megelégedését keresni egyedül számunkra, emberek számára hoz hasznót. Boldogságot, és békét ad az evilági életünkben. Segít abban, hogy erkölcsösen éljünk, ami miatt elkerülhetjük azokat az élethelyzeteket, amikor Isten, embertársaink, és saját magunk előtt megszégyenülten állhatnánk. Segít abban, hogy életünk nehéz döntéseit mindenkor helyesen hozzassuk meg.

Életünk során sokszor kerülünk nehéz helyzetekbe. Egy-egy szerettünk elvesztése, krízishelyzetek embertársainkkal, hosz-

szantartó betegségek, anyagi nehézségek mind-mind ember-próbáló időszakok életünkben. Azok a hívők, akik Istenszolgálatban élnek, ezeket a nehézségeket szívükben elfogadva, jóval könnyebben juthatnak túl az embert próbáló napokon. Az élet akadályait sokkal könnyebben veszi az, aki bízik Istenben, és az Ő gondviselésében, bízunk abban, hogy az a megmérettetés, amit Istentől kap, a hasznára van, és saját egyéni útján segíti előre – Isten felé.

Szinte mindannyian megtapasztalhattuk már a fájdalmat a szívünkben egy-egy nehéz élethelyzetben miatt. Sokan kétségesnek miatta, csak nehezen vagy egyáltalán nem bírják elviselni a rájuk rótt terheket. Egy muszlim azonban bízunk abban, hogy ezek a próbatételek az ő erősítésére vannak. A hívő embert a nehézségek megedzik, és megerősítik. Ellenállóvá teszik a nehéz időszakokkal szemben. Egy olyan embert, aki nem érti meg, miért érik ezek a nehézségek, többszörös erővel terítik le ilyenkor a gondok, bajok. Az Istenszolgálat, Istenben való megerősödésünk azonban egyfajta pajzsot képez számunkra az evilági élet próbatételeivel szemben. Aki pedig ezekből a próbatételekből Istent dicsőítve, és megerősödve lép tovább, az ismét előrébb haladt útján, saját életcélja felé – az Istenszolgálat felé.

Egy hívőnek azonban az Istenszolgálat életcélja más előnyöket is ad. Mint már említettük, sokan vannak olyanok, akik életcéljuknak tekintik a gyermekeik nevelését, a családjukról való gondoskodást. Amíg valaki csupán ezt tekinti élete céljának, addig ez valóban csak az evilági életre vonatkozó cél maradhat. Ha ez nem Istenért, az Ő szolgálataért történt, akkor nem mutathat túl az evilágon. Utódainkkal való kapcsolatunk megszűnik a halálunk után. Egy ideig még élünk a szívükben, de két-három generáció alatt semmivé foszlik emlékünknél, és leszármazottaink is tőlünk távol kerülnek. Azok azonban, akik Istenért, Istenszolgálatukban szeretik egymást, majdan a túlvilágon is

együtt maradnak, ha mindannyian Istennek tetsző életet éltek. Szeretteinkkel, családunkkal való kapcsolatunk így olyan örök-ké tartó kapcsolat maradhat, amit csak az Istenszolgálatunk segítségével érhetünk el.

Szép és nemes cél, ha valaki arra törekszik, hogy valamit letehessen az emberiség asztalára, ami majdan mindannyiunk hasznára válhat. Az azonban, aki ezt Istenért teszi, nem csak az evilágon, hanem a túlvilágon is előmozdíthatja saját jó „hírnevét”. Egy-egy tettünk, ami Istenért történt – és később halálunk után is az embereket szolgálja – hasznunkra van halálunk után is. Minden egyes jócselekedet, amit Isten nevével készített találmányaink, könyveink, vagy más nemes cselekedeteink okoznak az embereknek, áldásként burkol be minket a túlvilágon, és segít minket abban, hogy halálunk után is jutalmat és megelégedést kapjunk érte Istentől, Tőle, akiért mindezt tettük. Nagyon kevés lesz az olyan ember, akinek hírneve fennmarad az Utolsó Napig. Azoknak az embereknek, akik csak az evilági célok miatt cselekedtek, legkésőbb ekkor elenyézik a híre, és saját maguknak semmi sem marad tetteik gyümölcséből. Közvetlenül a haláluk után ebből már nem élvezhetnek semmit, hiszen a hírnév itt marad az evilágban, senki sem viheti azt magával a sírba. A már meghalt hívókra az élők áldást kérhetnek, és ha ők Istenért tették amit tettek, Isten meghallgatja a fohászt értük, így haláluk után is élvezhetik egy-egy életükben megtett Istenszolgálatuk gyümölcsét. Az Utolsó Nap után pedig az idők folyamán felgyülemlett Istenszolgálatok, amiket az ő Istenszolgálatuk indított el, többszörösen, minden jócselekedet összeadódva kerül majdan a jótetteik mérlegébe, és jóval nagyobb súlyt képviselnek majd ott. Mennyivel messzebb mutatnak az Istenért végrehajtott célok az időkben!

Vannak emberek, akik élete mint a homokszemek peregnek ki a ujjaiuk közül, mire észbe kapnak, addigra elszállt az élet,

és mikor eljön értük a halál angyala, üres kézzel hagyják itt az evilágot. Törekednünk kell arra, hogy velünk ne így legyen! Egy muszlim élete célja, élete értelme, hogy az evilágon olyan útravalót készítsen össze magának, amit támaszként vihet magával az örökkévalóságba is. Ilyen útravaló az Istenért, Isten megelégedéséért megtett minden egyes jócselekedet. Aki ezt gyűjti, annak szíve békével és boldogsággal lesz tele, érje Isten bármely próbatétele is az életben. Életcélja türelemmel és állhatatossággal vértézi fel. Olyan útravalót gyűjt, amire bizton számíthat az evilági nehéz napokban, és a túlvilági számonkérés idején is. Isten teremtményei vagyunk, aki minket a saját szolgálatára teremtett. Ezt az életcélzt kapta minden ember az evilági életére. E cél kell szemünk előtt lebegjen a könnyebbséggel teli időkben, és e célból kell erőt merítsünk, türelmet találjunk, a nehézséggel terhes napokban is. Keressük az Ő megelégedettségét mindennapi cselekedeteinkben ugyanúgy, mint távlati céljainkban. Így elérhetjük azt, hogy céljaink, eszközeink tiszták, Istennek tetszőek maradnak, mi pedig töretlenül haladhatunk életünk nagy célja, Isten elégedettsége felé. Insa Allah.

Isten szolgálata az Iszlámban

Isten imádatának, szolgálatának és tiszteletének fogalmát sok ember félreérti, köztük sok muszlim is. Általában csak az olyan Isten által előírt, kötelező cselekedeteket értik alatta, mint az imádkozás, böjtölés, adakozás, stb. Ez az Iszlámban azonban csak a szűkebb értelemben vett jelentése az Istenimádatnak, csak egy része Isten szolgálatának. A teljes meghatározásnak tartalmaznia kellene csaknem minden megnyilvánulásunkat. Helyesebb meghatározás, hogy: „Istenimádat (Ibáda) minden belső gondolat, elhangzott szó, és elvégzett tett, amelyet Isten szeret.” Más szóval Istenimádat mindaz, amit Allah kedvéért, szeretetből teszünk, úgy, ahogy azt Mohammed ﷺ mutatta. Ez természetesen ugyanúgy magában foglalja az előírás szerint végzett imákat, rituális mosdást, stb. mint a hitet, a társadalmi aktivitást, és személyes közreműködésünket abban, hogy embertársainkat boldoggá tegyünk.

Isten az egyéneket teljes mivoltukban ítéli meg, minden szándékukkal és tetteikkel együtt. Isten megköveteli, hogy mindenki tökéletesen alávesse magát Neki. Ahogy Allah a Koránban utasította Mohammed prófétát ﷺ:

Mondd (Oh Mohammed): „Az imádságom, az áldozati állatom, az életem és a halálom Allahot illeti, a teremtmények Urát”. Nincs néki társa. Ennek [megvallására] szólítottam föl, és én vagyok az első azok között, akik alávetik magukat [Allahnak] (t. i. a muszlimok között). (A jószágok 6:162-163)

Ennek az alávetésnek természetes következménye, hogy minden tevékenységünknek Isten utasításaihoz kell igazodnia, aki nek alávetjük magunkat. Az Iszlám az élet útja, azt kívánja meg követőitől, hogy Isten tanításával alapozzák meg életüket nem

csak vallási, de más szempontból is. Ezt különösnek találhatják azok, akik úgy gondolják, hogy a vallás csak az egyén és az Isten viszonyára vonatkozik, és az nem érinti az előírt Istenszolgálatokon kívüli cselekedeteket.

Valójában az Iszlám nem tartja sokra a csupán gépiesen végrehajtott imákat, Istenemléteket, fohászokat, amelyeket csak megszokásból hajtanak végre, és nincs befolyásuk az ember belső életére, és mindennapi cselekedeteire. A következő Korán-idézet így szól erről:

Nem az a jóság, ha arcotokat napkelet vagy napnyugat felé fordítjátok, hanem az, ha valaki hisz Allahban, az Utolsó Napban, az angyalokban, az Írásokban, és a prófétákban. És az, ha valaki vagyonát – annak szeretete ellenére – odaadja a rokonainak, az árváknak, a rászorulóknak, a megszorult utazónak, a kéregetőknek, és a rabszolgák kiváltására. És az, ha valaki elvégzi az imádkozást, és kiadja a zakát, és ha betartja a szövetséget, amikor megköti azt, és ha türelmes a nyomorban, a betegségben, és a harc idején. Ők azok, akik Igazak, és ők az Istenfélők.

(A tehén 2:177)

A fenti idézetben említett tettek a jóság tettei, és ezek is csak egy részét képezik az istenimádatnak. A Próféta ﷺ mondta nekünk, hogy a hit, amely az imádság alapja „hatvan valahány ágból áll. A legfelső közülük: hinni Allah Egyedülállóságában (t. i. hogy nincs más jogosan imádkható isten csak Allah), a legalsó pedig az, hogy akadályokat és piszkot távolítunk el az emberek útjából.”

A továbbiakban néhány konkrét példán keresztül szeretnénk megvilágítani, hogyan válhatnak a hétköznapi cselekedetek Istenszolgálatná:

A tisztességes munka is az Istenimádat egy fajtájának számít. A Próféta ﷺ azt mondta erről: „Senki sem evett jobb ételt, mint amit kezei munkájával szerzett. Dávid próféta ﷺ megélhetését saját kezének munkájával kereste.” (Bukhari)

A tudás keresése a legmagasabb fajta Istenimádat egyike. A Próféta ﷺ mondta kortársainak: „A tudás keresése minden muszlim (vallási) kötelessége.” (Szahíh; Al-Báni) Ez a kötelesség az alapvető vallási tudásra vonatkozik, illetve minden olyan tudásra, amely ahhoz szükséges, hogy mindennapi tevékenységünk során be tudjuk tartani Isten törvényeit. Fontos az, hogy egy muszlim mindig nyitott szemmel járja a világot. Így saját maga is sokat megtapasztalhat Isten számtalan jele közül, amik aztán beépülve tapasztalatai közé, hitét erősíthetik, és segíthetik az Isten felé vezető úton. Egy másik prófétai hagyomány szerint: „Aki követi a tudás megszerzésének ösvényét, annak Allah könnyűvé teszi a Paradicsomba vezető utat”.

Az emberekkel szembeni udvariasság és együttműködés az imádat részét képezi, ha ezt Allah kedvéért tesszük. Ahogy a Próféta ﷺ mondta: „Hittestvéredet egy mosollyal fogadni: a jótékonyság egy fajtája, és az is jótékonyság, ha szomszédod edényébe vizet öntesz a tiédből.” (Szahíh; Al-Báni)

Saját kötelességünk teljesítése is az Istenimádat egy fajtájának minősül. A Próféta ﷺ mondta, hogy bárki is költ valamit a családjára az a könyörületesség egy formája: megjutalmaztatik, ha legális úton szerezte azt.

Szívélyesség a családtagokkal szemben az Istenimádat egy formája ugyanúgy, mint ha valaki egy darab ételt tesz a felesége szájába. Mindez természetesen akkor lesz Istenimádat, ha a szívünkben a szándék az, hogy ezen cselekedeteinkkel Istent szolgáljuk.

Ezekből a példákból is világosan látszik, hogy az Istenimádat fogalma az Iszlámban átfogó, tartalmazza az egyén minden pozitív tettét. Ez természetesen összhangban van az Iszlámnak,

mint az élet útjának mindent magába foglaló természetével, amely szabályozza az emberi élet minden szintjét: az egyén, a társadalmi, a gazdasági, a politikai és szellemi formáit is.

Rendkívül ösztönző felismerni, hogy minden helyes cselekedetünk Istenimádatnak minősül Allah szemében, ha őszintén, tisztán csak Őerte tesszük. Ez arra kell vezessen bennünket, hogy Allah elégedettségét keressük tetteinkért, és mindig próbáljuk meg a lehető legjobb módon tenni azokat, mindegy, hogy lát-e minket valaki, vagy sem. Isten ugyanis minden tettünket látja, minden gondolatunkat, minden szándékunkat tudja.

Eddig a nem kötelező Istenimádatról beszéltünk, de nem szabad alábecsülni a kötelező Istenszolgálat fontosságát sem. A kötelező Istenszolgálat betartása fontossági sorrendben ugyanis az első helyen áll, és utána jön csak a többi jócselekedet. Az előírás szerint, helyesen végrehajtott Istenimádat az, ami erkölcsileg és szellemileg felemel, biztosítja kitartásunkat, miközben Isten vezetésével összhangban az élet útját járjuk.

A **napi ötszöri ima** kiemelkedik a kötelező Istenszolgálatok közül, két oknál fogva is. Először is ez a hívő megkülönböztető jele. Másodszor ez az, ami távol tart bennünket mindenfajta utálatos dologtól és bűntől azáltal, hogy naponta ötször esélyt ad arra, hogy közvetlen kapcsolatba kerüljünk a Teremtőnkkel, megújítsuk az egyezségét Istennel, és újra és újra az Ő irányítását keressük:

Csak Téged imádunk, és csak Tőled kérünk segítséget. Vezérelj bennünket az egyenes útra!
(Al Fatiha 1:5-6)

Ez az első és legfontosabb feltétele a hívők üdvözülésének:

Valóban! Üdvözültek azok a hívők, akik átélessel imádkoznak.
(A hívők 1-2)

Hasonló tényt hangsúlyoz más szavakkal egy hiteles prófétai hagyomány: „Azok, akik időben és jól végzik az imát, azoknak fény, biztonság, és üdvözülés jár általa a Végítélet Napján.”

A zaka (adomány) az ima után az Iszlám legfontosabb Isten-szolgálatai közé tartozik. A Koránban az ima és a zaka a legtöbbször együtt kerül említésre. Miként az ima, a zaka is a hit megnyilvánulása, amely megerősíti, hogy Isten minden dolog és lény egyetlen tulajdonosa a Világegyetemben, és a mi felelősségünk teljesíteni azt, amit Ő meghatározott:

Higgyetek Allahban és a küldöttében és adakozzatok abból, amit egymástól örököltök (Allah adott nektek). Akik közületek hisznek és adakoznak, azoknak hatalmas fizetség jár. (A vas 57:7)

Ebben a vonatkozásban a zaka olyan áhítatos tett, amely hasonlóan a napi ötszöri imához a hívőket közelebb viszi Urukhoz. Ezen kívül a zaka a vagyon újraelosztását is megvalósítja, csökkentve a különbséget az emberek és különböző csoportok között, igazságosan hozzájárulva a társadalmi stabilitáshoz. Megtisztítja a gazdag lelkét az önzéstől, és a szegény lelkét az irigységtől és a társadalom ellen érzett haragtól. Megakadályozza, hogy a társadalmi osztályok között gyűlölet alakuljon ki, és lehetővé teszi, hogy a testvéri összetartás érzése megerősödjön. Ez a stabilitás nem pusztán a gazdagok személyes jóindulatára épít, hanem szilárdan megalapozott jogra, amelyet ha a tehetősebbek megtagadnak, szükség esetén akár törvény által is számon lehet kérni rajtuk.

A Ramadan hónapban pirkadattól napnyugtáig tartott böjt az Istenszolgálat következő pillére. A böjt célja, hogy a muszlimokat tisztává tegye „belül”, míg más előírások tisztává tesznek minket kívül. Ezzel a belső tisztasággal válaszolunk arra, amely a Korán bekezdésében olvasható:

Oh, ti, akik hívók lettetek! Előíratott számotokra a böjt, ahogyan előíratott azok számára is, akik ellőttetek éltek. Talán istenfélők lesztek. (A tehén 2:183)

Egy hiteles szent hagyomány szerint a Próféta ﷺ így szólt: „Allah azt mondta a böjtölő hívőről: „nem eszik, nem iszik és nem elégíti ki nemi vágyait az Én kedvemért” Így a böjtölő jutalma Allah nagy bőkezősége szerint lesz.

A böjtölés felébreszti minden közösség lelkiismeretét, és közben további erőt ad az egyéneknek is. Azon felül, hogy a böjtölés kötelező pihenést ír elő a túlterhelt emberi emésztőrendszer számára, emlékeztet minket azokra, akik éveken vagy akár egy egész életen keresztül meg vannak fosztva az élet alapvető szükségleteinek kielégítésétől. Észreveteti velünk szegénységben élő muszlim testvéreink szenvedését, és ez együttérzést és jószág érzését kelti fel irányukban. A víz értékére a szomjúság tanít meg minket. Hasonlóan az éhség megtanít minket arra, hogy mikor ételmet veszünk szánkba szívünkben még nagyobb hálát érezhessünk Allah iránt, hogy élelemhez jutatott minket.

A hadzs, vagyis a zarándoklat az Isten Házához Mekkában is az Iszlám alapvető pillérei közé tartozik, amely egységről tanúskodik, és megszünteti az emberek közötti különbségeket. Muszlimok a világ minden tájáról, azonos ruházatot viselve, engedelmesskednek Isten hívásának, azt ismételve: „Lebbejke Allahuma lebbeike” (Itt vagyok a szolgálatodra Uram!). A hadzs a szigorú önfegyelem és önuralom gyakorlata, ahol nem csak a szertartási helyeket tisztelik, de még egy növény vagy apró állat élete is sérthetetlen, így minden élőlény biztonságban van:

Aki nagy becsben tartja Allah előírásait, annak jó fizetsége lesz Uránál. (A zarándoklat 22:30)

Fedezd fel az Iszlámot!

A zarándoklat lehetővé teszi a bármelyik közösségből, csoportból, osztályból, szervezetből, államból származó muszlimoknak, világ minden tájáról, hogy évente találkozzanak egy hatalmas gyűlésen. E gyűlés helyét és idejét Egyetlen Istenünk határozta meg. A meghívás a részvételre minden muszlim számára fennáll.

Az Iszlám istenszolgálati, akár szertartásosak, akár nem, segítenek nekünk jobban szeretni Teremtőnket, megszilárdítják az akaratot és szellemet, hogy megszüntessen minden gonosz-ságot és elnyomást az emberi társadalomban, és uralkodóvá tegye Isten szavát a Világban.

Isten fogalma az Iszlámban

Az arab nyelvben Allah kizárólag Istenre vonatkozó egyedülálló szó, amelynek nincs sem neve, sem többesszáma. Ebben is kifejeződik az Iszlám egyetlen és páratlan Isten fogalma, ezzel is megkülönböztetve Őt bármelyik teremtményétől. Az Egyetlen Igaz Isten egyedülálló kifejezésében is tükröződik az Iszlám viszonya Istenhez. Egy muszlim számára Isten a Mindenható Teremtő és a világegyetem Fenntartója, aki semmihez nem hasonlítható, és semmi sem hasonlítható össze vele. Mohammed Próféta ﷺ amikor Allahról kérdezték, a válasz közvetlenül magától Istentől jött egy rövid szúra (Korán fejezet) formájában. Ez a Korán fejezet Isten egyedülállóságának lényegét foglalja össze, az egyistenhit legszebb megfogalmazásának tekintjük:

**Allah, a Felettébb Könyörületes és Irgalmas nevével [kezdve].
Mondd: „Ó Allah, az Egyetlen,
Allah, akihez mindennel fordulnak a teremtményei,
[aki] nem nemzett és nem nemzetett,
s nincs senki hozzá fogható.**

(Az őszinte odaadás 112)

A Koránban nagy hangsúlyt kap Isten könyörületessége. Egyetlen kivétellel a Korán minden egyes fejezete így kezdődik:

Allah, a Felettébb Könyörületes és Irgalmas nevével [kezdve].

Mohammed Próféta ﷺ egyik mondása szerint: „Isten jobban szereti szolgáit, mint ahogy az anya szereti kedves gyermekét.” De Isten nem csak Könyörületes, hanem Igazságos is. A bűnösöknek és vétkeseknek az Ő büntetése, az erényesnek

pedig kegye és jutalma jár. Allah könyörületessége éppen igazságosságában nyilvánul meg. Azok emberek akik az Ő kedvéért felvállalják az élet nehézségeit és kihívásait, nem ugyanolyan bánásmódot érdemelnek Uruktól, mint például azok, akik egész életükben másokat nyomnak el, és sanyargatnak. Számukra jutalmat és kegyeket elvárni azt jelentené, hogy tagadjuk a túlvilági felelősségre vonás alapvető hittételét. Ha a könyörületesség alatt a jogos büntetés alól való mentességet értenénk, ezáltal tagadnánk az evilági élet próbáinak jelentőségét, és az erkölcsös, erényes életre való ösztönzés létjogosultságát is. A következő Korán idézet tisztán és egyértelműen nyilatkozik erről:

Az istenfélőknek az Uruknál a gyönyörűség kertjei járnak. S vajon a muszlimokat egyenlővé tesszük a gonosztevőkkel (egyenlően bánunk velük)? Mi van veletek, hogy így ítéltetek?

(Az Író toll 68:34-36)

A Teremtő soha nem alkot pusztán abban az értelemben, hogy egyszerűen létrehozza a dolgokat, hanem gondoskodik is róluk, vagyis Ő a Fenntartó. Ő a végső oka, bármi is történik velük.

Hitünk szerint Isten nem kedvez egyetlen egyénnek vagy nemzetnek sem annak jóléte, ereje vagy származása alapján. Allah az embereket egyenlőnek teremtette, a teremtmények kizárólag Őbelé vetett hitükkel és jócselekedeteikkel tüntethetik ki magukat Előtte.

Az Iszlám visszautasítja, hogy Istent bármilyen emberi tulajdonsággal vagy formával jellemezze. Istenkáromlásnak számítanak az Iszlám szemszögéből azok az elképzelések, hogy Isten megpihent volna a teremtés hetedik napján (hiszen Rajta fáradtság sosem vesz erőt), az hogy birkózott volna egy szolgájával (mint ahogy a Biblia szerint Jákob عليه السلام tette), hogy gonosz össze-

esküvést szőne az emberiség ellen vagy az, hogy testet ölthetne emberi alakban.

Isten az Egyedülálló

A Teremtő tulajdonságainak különbözőnek kell lennie mindattól amit teremtett, mert ha hasonló természete lenne, múlandó lenne, és így szüksége lenne egy létrehozóra. Ebből következik, hogy semmi sem hasonló Istenhez. Ha azonban a Teremtő nem múlandó, akkor örökkévalónak kell lennie. De ha Ő örökkévaló, és már mindennek előtt létezett, akkor a létét nem okozhatta semmi. Ha viszont semmi sem okozta létezését, akkor önmagában létezőnek kell lennie. Isten tehát függetlenül létezik minden más rajta kívül álló dologtól. Ha saját léte nem függ semmitől, akkor létezésének nem lehet vége. A Teremtő ezért mindennek előtt létező és örökkévaló:

**Ő a Legelső és a Legvégső, a Legfelső és a Legközelebb álló.
Ő mindennek tudója.** (A vas 57:3)

Ezt az áját a következőképpen értelmezte a Próféta ﷺ: „Ő a Legelső, aki előtt nem volt senki, Ő a Legvégső, aki után nincs senki, Ő a Legfelső, aki fölött nincs senki, Ő a Legközelebb Álló, akinél nincs közelebb álló [saját magához].” Tehát Isten idő és hely szempontjából tudásával átfogja az egész világot.

Ugyanakkor nem mondhatjuk, hogy Isten mindenhol van, mert Isten személye maga nincs a teremtett világban. Az általunk tapasztalható hatalmas univerzum minden galaxisával együtt is csak az Első Ég. E fölött további hat Ég van (összesen tehát hét). Isten Széke körülveszi az Egeket, és még annál is sokkal hatalmasabb az Ő Trónja, amely felett magaslik Isten Maga. A Próféta ﷺ hiteles hagyománya szerint a Szék nagysága úgy viszonylik a Trónéhoz, mint egy homokban heverő gyűrű a sivataghoz képest.

Allah – nincs más isten csak Ő – az Élő, a Fenntartó. Nem vesz erőt rajta (nem fogja el) sem szenderegés, sem alvás. Övé mindaz, ami az egekben, és ami a földön van. Vajon ki az, ki az engedélye nélkül közbenjárhatna Nála (a Feltámadás Napján)? Tudja azt, ami előttük van (a jövőt), és azt, ami mögöttük van (a múltat). [Ők azonban] nem fognak fel semmit az Ő tudásából, csak azt, amit Ő akar. A Széke átfogja az egeket és a földet. A megőrzésük nem terheli meg Őt. Ő a Mindenek Feletti, a Hatalmas.

(A tehén 2:255)

Isten tulajdonságai

Isten a Teremtő, az Állandó, az Örökkévaló, ezért tulajdonságainak is állandónak és örökkévalónak kell lennie. Ő nem veszíti el egyetlen tulajdonságát sem, és nem is szerez újakat. Ha viszont így van, akkor tulajdonságai tökéletesek. Létezhet azonban egy-nél több Teremtő ilyen tulajdonságokkal? Lehetne például két tökéletesen hatalmas Teremtő? Egy pillanatnyi gondolkodás is azt mondja, hogy ez nem lehetséges.

A Korán így összegzi ezeket az érveket:

Allah nem nemzett fiat és nem volt mellette más isten. Különben minden isten elvonulna azzal, amit ő teremtett, s egyesek bizony-nyal a többiek fölé kerekednének. Magasztaltassék Allah! [Mentes Ő minden olyan hibától] amit róla állítanak! (A hívők 23:91)

Ha [az egekben és a földön] Allahon kívül más istenek is lennének, akkor bizony mindkettő romlásnak indulna. Magasztaltassék Allah, a Trónus Ura! [Mentes Ő minden olyan hibától] amit róla állítanak! (A próféták 21:22)

A Korán szép példáját adja Ábrahám عليه السلام történetével annak, hogyan ébredhet rá az ember erre a tökéletességre:

Amikor az éjszaka beborította őt, látott egy csillagot. Azt mondta: „Ez az én Uram.” Midőn azonban lenyugodott, azt mondta: „Nem szeretem a lenyugvókat.”

Amikor látta a Holdat feljönni, azt mondta: „Ez az én Uram.” Midőn azonban lenyugodott, azt mondta: „Ha nem vezet engem az én Uram az igaz útra, bizony a tévelygő néphez fogok tartozni.”

Amikor látta a Napot felkelni, azt mondta: „Ez az én Uram. Ez nagyobb (a csillagoknál és a Holdnál).” Midőn azonban lenyugodott azt mondta: „Oh, népem! Bizony én távol tartom magam attól, amit Allah mellé társítotok. Orcámat hanífként a felé fordítom, aki megteremtette az egeket és a földet. Én nem tartozom az Allah mellé társat állítók közé.” (A jószágok 6:76-79)

Miután Ábrahám próféta ﷺ rádöbbsent, hogy földijei – saját apját is beleértve – bálványokat és égitesteket imádnak, megpróbálta megmutatni nekik, hogy mennyire értelmetlen ez:

Ő (Ábrahám) azt mondta: „Azt imádjátok-e, amit ti faragtok ki, noha Allah teremtett titeket, s azt, amit csináltok?”

(A fölsorakozók 37:95-96)

A hívők tulajdonságai

Ahhoz, hogy valaki muszlim legyen, vagyis alávesse magát Isten akaratának, elkerülhetetlen hinni Isten Egyedülvalóságában, abban az értelemben, hogy Ő az egyetlen Teremtő, Megőrző, Ellátó, Megbocsátó és még sok más szép, egyedülálló isteni tulajdonságokkal bíró név birtokosa. De ez a hit nem elegendő. Sok bálványimádó tudja és hiszi, hogy csak a Legfőbb Isten képes ezt megtenni, de más vonatkozásban teremtményeknek is isteni rangot tulajdonítanak. Ahhoz, hogy valaki muszlimmá váljon, el kell ismernie, hogy Isten az Egyetlen, aki méltó az imádatra, és tartózkodnia attól, hogy bármilyen más dolgot vagy lényt istenítsen.

Elérve ezt a tudást az egy igaz Istenről, állandóan hinnünk kell benne, és nem szabad megengednünk, hogy bármi is rávegyen minket az igazság megtagadására. Amikor a hit belép a szívünkbe, Isten szeretetét, a hálát, a reményt és az Istenfélelem érzését hozza létre. Ezek együtt adják az imádat lényegét és alapját, és ösztönöznek bennünket a jócselekedetekre és helyes életvitelre.

Szeretjük Istent és hálásak vagyunk neki mindazokért az adományokért, amelyeket részünkre juttatott. Ez a hit alapozza meg azután tetteinket is. A Próféta ﷺ azt mondta erről: „A hit az, amely a szívben lakozik szilárdan, és amelyet a tettek bizonyítanak.”

Annak reményében cselekszünk, hogy Isten elfogadja tőlünk tetteinket, és megjutalmaz minket érte. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a mi jócselekedeteink – akár lelkiek, akár testiek – nem mérhetőek össze Isten irántunk való kegyével. De ezek mellett – bűneink miatt – féljük is Isten haragját és büntetését.

Az, hogy az Isten iránt érzett hála, szeretett, remény és félelem érzései ne halványuljanak el, hanem egyre inkább erősödjenek, folyamatosan meg kell emlékeznünk Istenről és az Ő tulajdonságairól. A Korán azzal is segít nekünk elmélyíteni ezeket az érzéseket, hogy Isten neveit, tulajdonságait ismétli. Szép példája ennek a következő Korán idézet:

Ő Allah, akin kívül nincs más isten. Ő a rejtett és a nyilvánvaló dolgok tudója. Ő a Könyörületes és az Irgalmas. Ő Allah, akin kívül nincs más isten, a Király, a Szentséges, a Békesség, a Hitet és Biztonságot Adó, a Figyelő, a Legyőzhetetlen, a Felülmúlhatatlan és a Büszke. Magasztaltassék Allah! [Mennyire fölötte áll Ő mindannak], amit társítanak [mellé]!

Ő Allah, a Teremtő, a Létrehozó, és a Megformázó. Őt illetik meg a legszebb nevek. Őt magasztalja [mind]az, ami az egekben és a földön van. Ő a Legyőzhetetlen és a Bölcs.”

(Az összegyűjtés 59.22-24)

Az elrendelés

Mi muszlimok hiszünk az elrendelésben, ami Isten Tudásában, az Ő Írásában, az Ő Akaratában és Teremtésében nyilvánul meg. Az elrendelésről négy fontos hittétel szól:

1. Isten Tudása mindenre kiterjed. Tudja azt, ami volt, ami van és ami lesz. Isten már a Világ megteremtése előtt tudta, minden gondolatunkat, cselekedetünket, ami a múltban, most, vagy majdan történni fog velünk. Már akkor számon tartott minden leendő falevelet, apró homokszemet. Ez a Tudás Isten állandó tulajdonsága, ami sem nem gyarapszik – hiszen ez azt feltételezné, hogy korábban tudatlan lett volna valamiben –, se nem csökken, hiszen Isten nem felejt. Az Ő Tudása tökéletes, állandó és mindenre kiterjed.

2. Hitünk szerint Isten a „jól őrzött Táblán” lejegyezte mindazt, ami a Feltámadás Napjáig létezni és történni fog. A Koránban Isten így szól erről:

Nála vannak a rejtett dolgok kulcsai. Rajta kívül senki nem tudja azokat. Ő tudja, mi van a szárazföldön és a tengerben. Még egy levél sem hullik le anélkül, hogy Ő ne tudna róla. És nincs egy mag sem a föld homályában, és nincs semmi, ami nedves, és semmi, ami száraz, hogy ne lenne [följegyezve] egy nyilvánvaló Írásban.
(A jószágok 6:59)

3. Hiszünk abban, hogy minden ami az egekben és a földön van és történik Isten akarata szerint van. Minden létrejöhet vagy megtörténhet amit Isten akar, viszont semmi sem jöhet létre vagy történhet meg, amit Isten nem akar.

4. Hitünk szerint Isten teremtett mindent. A Koránban Isten így szól erről:

Minden dolog Teremtője, és Ő a Megőrzője és az Elrendezője minden dolognak. Az Övé az egek és a föld [kincstárának] Kulcsai.

(A seregek 39:62)

Az elrendelés fenti hittételeinek hallatán sok emberben felmerül a kérdés, hogy akkor miben nyilvánul meg az ember saját akarata? Csak akaratlan bábok lennénk csupán, vagy az ember akaratának semmire sem lenne hatása, vagy ezek szerint semmit sem érdemes tennünk, hiszen minden úgyis úgy lesz, ahogy az már feljegyeztetett?

Ahhoz, hogy ezekre a kérdésekre megválaszolhassunk, meg kell értenünk, hogy életünkben valóban vannak olyan dolgok, amelyeket nem választhatjuk. Az Isteni Elrendelésben meghatározott sorsot még születésünk (sőt teremtésünk) előtt megkapjuk. Már ekkor meghatározódik életünk számos próbatétele, és körülménye, hogy férfiak vagy nők, egészségesek, vagy éppen betegek, szépek vagy kevésbé szépek, nyugodtak vagy temperamentumosak leszünk-e. Isten dönti el, hogy milyen családba, milyen körülmények közé kerülünk. Ezek mind Isten által meghatározott dolgok, amelyeken nem tudunk változtatni, és amelyekért Isten nem is von felelősségre senkit sem. Ezek mellett az eleve elrendelt körülmények és történések mellett azonban az életben számos olyan döntési lehetőség áll előttünk, amelyekben Isten az embereknek szabad akaratot adott. Választási lehetőséget, és képességet is a választásra. Ahogy Isten a Koránban mondja:

Bizony Mi teremtettük az embert [a férfi és a nő] vegyült magvából, abból a célból, hogy próbára tegyük, ezért hallóvá és látóvá tettük őt. Bizony Mi megismertettük vele az utat: vagy hálás, vagy pedig hálátlan lesz.

(Az ember 76:2-3)

Aki Istentől kapott képességeit használva, a Hozzá vezető utat keresi, annak útját Isten megkönnyíti. Segíti őt abban, hogy az Ő fényében járva minél több jót tehessen, minél közelebb juthasson Felé. Aki azonban eltaszítja magától Isten útmutatását és Tőle elfordulva más utakat keres, annak Isten megkönnyíti a tévelygés útjait, az ember saját akarata szerint. Ahogy a Koránban áll:

Bizony a ti igyekezetetek (tetteitek) különfélék (jók és rosszak). Ami pedig az adakozót és az istenfélőt illeti, aki igaznak tartja a tanúságtételt, bizony annak meg fogjuk könnyíteni a jócselekedethez [vezető útját]. Ám, aki fősvény és [úgy véli,] nincs szüksége [Allahra], s meghazudtolja a tanúságtételt, nos, annak meg fogjuk könnyíteni a rosszcselekedethez [vezető útját].

(Az éj 92:4-10)

A fenti idézetek is bizonyítják, hogy Isten mindazokban a dolgokban, amelyek alapján a túlvilágon tetteink és szándékaink elbírálás alá fognak kerülni, szabad akaratot adott számunkra. Az ember a saját választása szerint vezettetik az útján. Ha ez nem így lenne, akkor értelmüket vesztenék a Kinyilatkoztatások, a Küldöttek munkálkodása, ahogy Isten parancsa szerint jóra hívták az embereket, vagy eltiltottak minket a rossztól. Isten evilági próbatételeinek éppen az ad jelentőséget és értelmet, hogy választási lehetőségünk és képességünk van eldönteni, hogyan viszonyulunk az Isten által számunkra elrendelt kihívásokra. Ha ez nem így lenne, akkor akaratunk és tehetségünk számára a helyes út választása, és a rossz elvetése teljesíthetetlen feladat lenne. A Korán azonban azt mondja erről:

Allah nem terhel senkit sem [súlyosabb teherrel], mint amire képes.

(A tehén 2:286)

Isten tehetséget adott az embernek ahhoz, hogy mérlegelje a választási lehetőségeit, és szabad akaratot ahhoz, hogy saját akaratára szerint döntsön. Rajtunk áll, hogy milyen utat választunk, Isten törvényeinek engedelmeskedünk, avagy ellenszegülünk neki. Ebben áll az evilági próbatételünk. Szabad döntésünk van a jó követésében vagy elhagyásában. E szabad választásunk alapján meghozott döntéseink gyümölcsei határozzák meg halálunk utáni sorsunk. Isten saját szándékainkat és választott tetteinket jutalmazza vagy bünteti.

[Esküszöm] a Napra és annak fényére, a Holdra, amint követi azt (a Napot), ... a lélekre (az emberre), és arra, aki arányossá formálta, és megmutatta neki a bűnét és az istenfélelmét (a küldöttek által): valóban, diadalt aratott az, aki megtisztította (lelkét). S bizony kudarcot vallott az, aki beszennyezte azt.

(A nap 9:11-10)

Sokan úgy gondolják, hogy az, aki szépséget, jómódot, egészséget kap Istentől, annak kevesebb, vagy kisebb a próbatétele, mint annak, aki szegény, beteg vagy kevésbé szép. Nagyon fontos azonban megértenünk, hogy mind a kellemes mind a kelletlen körülményeket és történéseket próbaként kapjuk. Isten mindenek felett igazságos, és csak Ő tudja a megmérettetésünk mértékét. Lehet, hogy az, akinek mindene megvan, éppen e miatt nem értékeli annyira Isten adományait, elfeledkezik azokról, akik nem részesülhettek ennyi kegyben, és ezáltal messzebb kerül Istentől, mint az, aki betegségében vagy szegénységében jobban észre tudja venni azokat az adományokat, amiben Isten részesíti, jobban át tudja érezni embertársai szenvedését, nélkülözését.

Ezek után felmerülhet még az a kérdés, hogy hogyan érvényesülhet Isten elrendelése mellett az ember szabad akarata?

Mint már az előzőekben is írtuk Isten tudása változatlan és mindenre kiterjed. Ő már a Teremtés előtt tudta, hogy mi fog történni, hogy fogunk majdan reagálni egy-egy próbatételre. Ezek a jövőbeli, bekövetkező tetteink már akkor feljegyeztettek. Ez azonban nem azt jelenti, hogy döntéseinket nem saját akaratunk szerint hoznánk meg, hanem azt jelzik, hogy Istennek az Ő hatalmas Tudásában már a Teremtés előtt tudomása volt a mi leendő szándékunkról, cselekedetünkéről. Így bár tetteinkben beteljesedik az Írás, mégis ezeket a tetteket saját akaratunk alapján tesszük meg. Rajtunk áll, hogy hogyan formáljuk életünket, mennyiben élünk az iszlám szerint.

Isten akaratát a jóra való hívását, a rossztól való intését a Ki-nyilatkoztatásaiban is az emberek tudtára adta, hogy saját akaratuk szerint kövessék azt. Így szól erről a Koránban:

Ez (a Korán) csupán óva intés a teremtmények számára. Azoknak, akik közületek az Egyenes Úton akarnak járni. Ám ti nem akarhattok csak [akkor], ha Allah, a teremtmények Ura akarja.

(Az összegöngyölítés 81:27-29)

Az idézet utolsó sorában is olvashatjuk, hogy bár az ember szabad akarattal rendelkezik, de természetesen Isten akarata mindenek felett van, mivel az emberi akarat és minden ami létezik és történik Isten akarata szerint van. Isten azonban mindennek felett Igazságos, Bölcs, Irgalmas és Könyörületes. Nem akar olyat, ami nem jogszerűen illet meg minket, vagy kárunkra lenne Istenszolgálatunkban.

Az evilági életünk próbatétel, Isten próbatétele, hogy teremtésünk céljának, Isten akaratának megfelelően élünk-e, vagy szembeszegülünk azzal. Ennek megmértetésére Isten próbára

Fedezd fel az Iszlámot!

tesz minket életünk során számtalan nehézséggel vagy éppen könnyebbséggel. Döntési helyzetek elé állít bennünket, amelyekben saját akaratunk szerint kell helytállnunk, és ahogy azt már említettük, ezekért majdan felelnünk kell Isten előtt.

Azok, akik hívők lettek, és jámbor tetteket cselekedtek, ők a legjobb teremtmények. Jutalmuk az Uruknál az Édenkert lesz, mely alatt folyók folynak, és örökké ott lesznek...

(A nyilvánvaló bizonyíték 98:7-8)

A próféták az Iszlámban

Isten azért teremtette az embert, hogy Őt szolgálja, és e szolgálat által erkölcsös, helyes életet éljen. Hogy e szolgálat hogyan valósulhat meg leghelyesebben, hogy élhetünk Isten akarata szerint, arra Isten küldöttei tanítottak minket, Isten kinyilatkoztatásai által. Számos küldött jött el az emberekhez, akiket maga Isten választott ki. Igaz prófétákat küldött minden közösséghez, hogy átadhassák nekik üzenetét. A Koránban Isten maga is mondja, hogy minden korban, minden néphez jött próféta, aki figyelmeztette embertársait. Az első próféta Ádám عليه السلام volt. Amikor vétkezett, Isten így szólt hozzá:

Azt mondtuk: „Menjetek le onnan (a Kertből) mindnyájan. Majd amikor vezérlés jön Tőlem hozzátok, akkor azoknak, akik követték azt, nem kell félniük és nem fognak szomorkodni.

(A tehén 2:38)

Ádám عليه السلام volt az első próféta. Ahogy azonban utódai az emberek elszaporodtak a földön, eltértek az igaz hittől, saját egyéni vallásokat alakítottak ki. Az emberek elkezdtek teremtetett lényekhez vagy tárgyakhoz fohászkodni, amelyeknek hatalmat tulajdonítottak, ahelyett, hogy a teremtőhöz fordultak volna. Ádám عليه السلام utódai elfelejtették azt az életmódot is, amelyet Isten az egyedül helyesként nyilatkoztatott ki, és amelyet elődjük tanított nekik.

Isten ezért minden korban és minden néphez küldött olyan embereket, akik azt hirdették, hogy egy Igaz Isten van, és az embereket Isten törvényeinek betartására intették. Mindenkinnek egy és ugyanazon vallást hozták el: az Iszlámot.

... Nem volt olyan közösség, amelyben ne lett volna korábban óva intő.

(Az angyalok 35:24)

Minden [korábbi] közösségnek volt egy küldötte. És amikor [az Ítéletnapján]eljönaküldött,[hogytanúságottegyen],igazságosan tétetikmajdítéletközöttük.Nemfognakjogtalanságot szenvedni.

(Jónás 10:47)

Valóban! Elküldtünk hajdan minden közösséghez egy küldöttet, hogy [hirdesse]: „Imádjátok Allahot és kerüljétek el at-Tagútot (minden hamis istent, akit Allahon kívül imádnak)! Egyeseket közülük Allah az igaz útra vezérelte, másokat joggal sújtja a tévelygés. Járjátok hát be a Földet, és figyeljétek meg, milyen végre jutottak azok, akik meghazudtolták [a küldötteket].

(A méhek 16:36)

A próféták küldetésüket Isten áldása és kegye alapján kapták meg, amit Isten annak adományozott, akinek akart. Ha azonban végigtekintünk a történelem számos ismert prófétáján, három fontos, közös jellemzőjüket ismerhetjük fel:

1. Közösségükben kiemelkedtek Istenbe vetett hitükkel és erkölcsösségükkel. Istenszolgálataikban messze felülmúlták közösségük többi tagjait. A próféták ﷺ emberek voltak, és így példamutató életükben ők sem voltak mindig mentesek minden emberi hibától, de még az esetleges hibáikon keresztül is tanítottak és utat mutattak a követendő, helyes cselekedetek felé. Ha Isten küldöttei angyalok vagy hibáktól teljesen mentes emberek lettek volna, akkor joggal mondhatták volna azok, akikhez jöttek, hogy őket nem lehet példaképül venni, hiszen ők nem követnek el hibákat. A próféták hibái és emberi gyengeségei még inkább kiemelik annak jelentőségét, hogy gyarló emberi voltuk ellenére magukra vállalták küldetésük nehézségeit. Érdemesek voltak arra, hogy a jóra hívják az embereket, és alkalmasak arra, hogy a jóra igyekvő embereket Isten felé segítsék.

2. Isten a prófétáknak képességet adott csodák tételéhez, hogy bizonyíthassák küldöttségük valódiságát, Isteni eredetét. Olyan csodákat, Isteni jeleket mutattak az emberek számára, ami az adott korban, az adott közösség tagjai között a legnagyobb elismerést válthatta ki.

Mózes ؑ Isten segítségével több csodát is tett; legyőzte az egyiptomi varázslók tudományát – akik utána el is ismerték Isteni küldetését –, szétválasztotta a tengert, vizet fakasztott a sziklából (hogy csak néhányat említsünk). Jézust ؑ első-sorban a gyógyítás képességével áldotta meg Isten, sőt képessé tette a halottak feltámasztására is. Mohammed ؑ Isten segítségével többek között kettéválasztotta a holdat, hallotta a sírban lévő emberek jajgatását, látta a mögötte imádkozókat és beszélt Gábiel angyallal. A mondásai között számos olyan jelet említett meg, amelyek halála után fokozatosan bekövetkeztek, és következnek mind a mai napig. Mohammed ؑ által kinyilvánított legnagyobb csoda azonban maga a Korán. Kinyilatkoztatása idején az arabok a világ leghíresebb költői közé tartoztak, mégsem tudtak a Korán egyetlen ájájához hasonló verset sem létrehozni, pedig erre Isten magában a Koránban szólította fel őket.

Mohammed ؑ próféta-sága és a rajta keresztül kinyilatkoztatott Korán azonban egy szempontból kiemelkedik az összes többi csoda közül. Míg minden más próféta Isten általi csodatételei csak az adott korban, az adott helyen mutatták az emberek számára csodálatos voltukat, addig a Korán csodáinak mind a mai napig mindenhol és mindenki tanúja lehet. Csodálatos stílusa, tartalma, szellemi felemelő ereje mindenki számára elérhető. A Korán tökéletessége, abszolút hibátlansága bármikor próba alá vethető, így igazolva Isteni eredetét.

3. Minden próféta világosan kijelentette, hogy amit kaptak, nem tőlük eredt, hanem Istentől van, az emberiség jóléte érdekében. Ők csupán egyszerű közvetítői voltak az üzenetnek, amit Isten

bízott rájuk. Megerősítették azt amit Isten előttük és azt is amit utánuk nyilatkoztatott ki. Az üzenet lényege mindegyikük esetében ugyanaz volt: azt hirdették, hogy egy Igaz Isten van, és az embereket Isten törvényeinek betartására hívták. Mindenkinnek ugyanazt az üzenetet, az Iszlámot hozták el, amelynek jelentése: Isten akaratának történő alávetés.

Hitünk szerint Isten mindig az eredeti kinyilatkoztatáshoz való visszatérésre hívta az embereket. Az üzenet attól függően változott, hogy mire volt szükség az adott korban az adott közösség tévelygéseinek, hamis elképzeléseinek legyőzéséhez, és a helyes útra visszatárlásukhoz. Az egyes próféták tanításai, és a nekik adott parancsolatok valamennyire eltértek az illető nép hite és adottságai szerint, de lényege mindegyiknek ugyanaz volt: Nincs más jogosan imádható Isten, csak a Teremtő.

A próféták küldetésük során Isten üzenetét közvetítették az emberek felé. Az üzenet tartalma a következőkben foglalható össze:

1. Isten tulajdonságainak egyértelmű és világosan meghatározása, mi az, ami Neki tulajdonítható, és mi az, ami nem.

2. A láthatatlan világ számos titkának felfedése, az angyalok, a dzsinnek, a Paradicsom és a Pokol leírása.

3. Annak meghatározása, hogy miért teremtett Isten minket. Mit adott feladatunkul, mi lesz a jutalma, ha engedelmeskedünk, vagy büntetése, ha ellenszegülünk Akaratának.

4. Umutatás a közösségen belüli helyes és erkölcsös kapcsolatokra mind az egyének, mind a gazdaság mind pedig a politika szintjén. Világos tanításokban szól arról, hogy hogyan lehet egy boldog és ideális közösséget létrehozni.

Isten minden nemzethez küldött prófétát, sőt egyesekhez többet is. A Korán név szerint 25 prófétáról beszél, és utal arra, hogy többen is voltak, akik nem kerültek említésre. E közé a 25 közé tartozik Noé ﷺ, Ábrahám ﷺ, Mózes ﷺ, Jézus ﷺ és Mohammed ﷺ. Őket emelte ki Isten leginkább küldöttei közül.

Voltak olyan próféták, akik könyvet is kaptak, mint például Ábrahám ؑ, Mózes ؑ, Dávid ؑ, Jézus ؑ és Mohammed ﷺ, és voltak akik nem. Ők intőként jöttek népükhöz. Isten tehát a prófétáknak különböző módon adott kinyilatkoztatást.

Az Iszlám vallás azért teljes, mert a Korán és Mohammed ﷺ szunnája (életének története, cselekedetei, mondásainak története) épségben fennmaradt mind a mai napig.

Az Iszlám vallás az egyetlen, amely minden prófétát elismer, és Isten minden küldöttét kivétel nélkül tiszteli. Hitünk szerint minden igaz próféta az Egy, Teremtő Istentől jön, azonos céllal: hogy az embereket Istenhez vezesse. Teljesen logikus és magától értetődő, hogy mindannyiuk küldetésében higgyünk. Ha egyeket elfogadunk, másokat pedig elutasítunk, az olyan, mintha mindegyiket elutasítanánk. A muszlimok hitét Isten küldötteiben a Korán így foglalja össze:

Mondjátok!: „Hiszünk Allahban és abban, ami leküldetett hozzánk, és abban, ami leküldetett Ábrahámhoz, Izmaelhez, Izsákhhoz, Jákobhoz és a törzsekhez, és abban, amit Mózes és Jézus kapott, és abban, amit a próféták kaptak az Uruktól. Nem teszünk különbséget közöttük, és mi Allahnak engedelmeskedünk.”

(A tehen 2:136)

Az, aki nem hisz Isten küldöttének, tulajdonképpen az Isten parancsának való engedelmességet tagadja meg. Még maguknak a küldötteknek is hinniük kellett azokban a prófétákban, akiket Isten előttük és utánuk küldött el. Ez alapján minden próféta hitt Mohammedben ﷺ. A Korán a következőképpen szól erről:

És (említsd meg azt) amikor Allah egyezményt kötött a prófétákkal, hogy: „Én írást és bölcsességet adok nektek, és amikor el-

jön majd hozzátok egy küldött, aki igazolja azt, ami nálatok van, bizony hinnetek kell majd benne, és bizony támogatnotok kell őt!” [Allah azt] mondta: „Elismeritek-e és elfogadjátok-e ezt a nyomatékos egyezményt?” [A próféták] azt mondták: „Elfogadjuk” [Allah erre azt] mondta: „Tanúskodjatok hát, és én is tanú leszek veletek! Ám akik ezután elfordulnak, nos ők a vétkesek!

(Imrán nemzetsége 3:81-82)

Míg a muszlimok hisznek Isten minden prófétájában, addig a zsidók tagadják Jézus ﷺ és Mohammed ﷺ prófétaságát. A keresztények tagadják Mohammed ﷺ prófétaságát. Az Iszlám minden korábbi prófétát elismer, és prófétaként tiszteli őket, de hitünk szerint a korábbi próféták által hirdetett tanítások vagy nem maradtak fenn, vagy megmásították őket, vagy akaratlanul is hibásan adták tovább az emberek azokat, és így az idők során elferdültek. Éppen ezért kap az Iszlámban nagyon nagy hangsúlyt, hogy szó szerint meg kell őrizni a Koránt és a Mohammedtől ﷺ származó prófétai hagyományokat és minden bizonyíték nélküli, egyéni vélekedésen alapuló vallási újítást meg kell akadályozni.

Az utolsó küldött – a Korán szavaival a Próféta Pecsétje – Mohammed ﷺ volt.

Nem volt Mohammed egyetlen férfinak sem apja közületek, hanem Allah küldötte és a próféta pecsétje. Allah minden dolog tudója.
(A szövetségesek 33:40)

Mohammed ﷺ nem egy néphez, népcsoporthoz, hanem ahogy Allah is mondta a Koránban, az egész emberiséghez küldetett. Ő általa lett teljessé az a küldetés, amelyben a többi próféta is járt, mert a Koránból nem maradt ki semmi, és a Szunna – a Próféta ﷺ életének története – megmutatja, hogy a Koránban

lévő általánosan megfogalmazott irányelveket hogyan kell a gyakorlatban alkalmazni. Ezért az Iszlám két legfontosabb forrása a Korán és a Szunna (a prófétai hagyományok – hadiszok). Mohammedről ﷺ életéből több százezer apróbb és jelentős mozzanat feljegyzése maradt fenn, így nyugodtan elmondható, hogy egyetlen ember – legyen az akár király, vagy más híres történelmi személyiség – élettörténetével sem foglalkoztak még olyan sokat, olyan apró részletekbe menő pontossággal, mint az övével.

Mohammed ﷺ életrajzán keresztül ismerhetjük meg, hogy egy muszlimnak hogyan kell viselkednie. Élete annyira teljes volt, hogy mindenkinek tud példát mutatni. Árvaként nőtt fel, megélte a szegénységet és a gazdagságot is, volt kereskedő, győztes és vesztes hadvezér, pásztor, bíró, orvos, apa, férj... A Korán így beszél erről:

Nem talált-e téged árvának, és adott menedéket? [Nem] talált-e [az Írást és a hitet] nem ismerőnek, és vezérelt? [Nem] talált-e szegénynek, és tett gazdaggá? (A délelőtt 93:6-8)

Erkölcseivel, bölcsességével, szerénységével példát mutat minden ember számára. Ahogy a Koránban Isten mondja Mohammednek ﷺ:

S te kitűnő jellemmel bírsz. (Az Író toll 68:4)

Így bárki tud benne találni példaképet, éppen ezért minden muszlim számára kötelesség, hogy minél jobban megismerje a Próféta ﷺ életét, tanulmányozza, elgondolkozzon rajta és tanulságokat vonjon le belőle a maga számára. Mohammed ﷺ volt Isten utolsó küldötte, a Próféták pecsétje, és minden küldetés beteljesítője. Teljességében átadta az embereknek Isten üzenetét, amit aztán Isten saját ígérete szerint az Utolsó Napig meg-

őriz majd az emberek számára. Küldetésének Isteni törvényei ugyanúgy érvényesek napjainkban is, mint 1400 évvel ezelőtti kinyilatkoztatása idején, és érvényesek lesznek számunkra az emberiség utolsó evilági napjáig. Az üzenet mindenki előtt ott áll, rajtunk áll csak, hogy követjük-e vagy sem Isten útmutatását.

Mi is a Korán?

A Korán Allah szava, amelyet Mohammednek ﷺ küldött le Gábiel عليه السلام közvetítésével. Ez Allah egyik csodája, amelynek olvasása közelebb visz hozzá, és amely által Őt imádjuk.

A Koránt több oknál fogva is csodának tartjuk. Egyszer vágyat kelt, máskor megfélemlít, olykor történetet mond, időnként törvényeket és példákat hoz. Mindezt szabatosan és veretesen teszi, hogy meggyőzze az embereket, miközben választ ad a külféle személyiségeknek, illetve felfogásoknak.

1. Csodás a történetei terén: megtalálhatók benne a letűnt népek legendái, a halál és a sírbeli élet eseményei, a Túlvilág hírei, valamint a Kert és a Tűz leírásai.

2. Csodás a törvénykezés terén: az élet számtalan területére tartalmaz gyakorlati útmutatót például a birtokviszonyok, az öröklés, a különböző bűnök büntetése és jóvátétele, valamint az adózás tekintetében. Ha az emberiség betartaná mindazokat a törvényeket, amelyek a Koránban megtalálhatóak, akkor mindannyian biztonságban érezhetnénk vagyunkat, családjunk és saját magunk életét. Megszűnnének a gyilkosságok, a lopás, a paráznaság stb.

3. Csodás a tudományok terén: a Korán sok olyan tényrt tartalmaz, melyet a tudomány csak jóval 1400 évvel ezelőtti kinyilatkoztatása után – egyes esetekben csak az elmúlt néhány évtizedben – fedezett fel. Például több helyen részletesen leírja a magzatfejlődést, amelyet az orvostudomány csak ez évszázadban figyelt meg részletesen. Beszél a csillagászatról, a szelekről, az esők fajtáiról, a tengerekről és azok élővilágáról. Hírt ad arról a tényről, amelyet a csillagászok csak néhány évtizede tudnak, hogy a vas, mint elem nem naprendszerünkéből ered, hanem az űrből, korábbi felrobbant galaxisokból származik. Mind a mai

napig egyetlen tudományos felfedezés sem mondott ellent ezeknek a Koránban felsorakoztatott tényeknek, melyeknek különösen nagy jelentőséget az ad, hogy előfordulásuk esetén többször szerepel a következő mondat is valamilyen formában: „És jelek vannak ebben azok számára akik élnek értelmükkel.”

A Korán kinyilatkoztatásának több célja is volt. A legfontosabb ezek közül, az emberek egyistenhitre való hívása és az Isten mellé történő társ állításának tiltása. A jó út megmutatása, és az emberek annak követésére való ösztönzése, a rossz út szemléltetése és az emberek annak követésétől történő óva intése. A boldogság, az igazságosság és a biztonság megvalósítása. A dicsó erkölcs és illem tanítása, az erkölcstelenség és a rossz illem megszüntetése. Aki életét a Korán alapján éli, meg tudja valósítani a boldog, erkölcsös életet.

A Korán összesen huszonhárom év alatt nyert kinyilatkoztatást Mekkában és Medinában. Harminc részből áll. Fejezeteinek száma száztizennégy, bekezdéseinek száma pedig hatezer ket-tőszázharminchat. Allah Gábrriel angyalt ﷺ, küldte le a Koránnal, aki elrecitálta Mohammednek ﷺ, ő pedig Allah segítségével megjegyezte, és megtanította kortársainak is. Közülük is sokan memorizálták azt, valamint különböző helyekre fel is jegyezték, de nem gyűjtötték össze egy könyvbe. Ezt – a Próféta ﷺ halála után – Abú Bakar ؓ kalifátusának ideje alatt tették meg. Oszmán ؓ uralkodása alatt az Iszlám Birodalom növekedése és ennek következtében a sok, nem arab anyanyelvű nép Iszlám vallásba lépése miatt, különböző nyelvjárásokkal (kiejtésbeli, de nem jelentésbeli eltérésekkel) recitálták a Koránt. Ezért Oszmán kalifa – aki ugyanúgy, mint az őt megelőző kalifák is, a Próféta ﷺ kortársa volt – egyesítette az olvasatokat a Kurejs törzs nyelvezetére. A prófétai kortársak tudósai ellenőrizték ezt, és lejegyezték. Az ekkor született leírást nevezik Oszmán Koránnak. Az Oszmán Korán több példányban készült, és van olyan

eredeti példánya, amely mind a mai napig olvasható állapotban van. Azóta rengeteg kiadásban megjelentek már Koránok, amik egyetlen betűben sem tértek el, és térnek el mind a mai napig ettől az eredeti Oszmán Korántól. A magyar fordítások alapját is ez képezi. Allah magára vállalta, hogy megőrzi a Koránt minden változtatástól, aminek mind a mai napig tanúi lehetünk.

Lényeges, hogy a Korán mellett több százezer olyan hiteles történetet is feljegyeztek a kortársak, amelyek a Próféta ﷺ életének mozzanatait, útmutatásait, tanításait tartalmazzák. Ezeket a történeteknek az összességét nevezzük Szunnának. A Szunna ismerete nélkülözhetetlen a Korán helyes értelmezéséhez, az általunk megadott magyarázatok is ezen alapulnak.

A Korán kinyilatkoztatás utáni változatlansága, átfogó, minden területet felölelő útmutatása, minden időben és helyen való alkalmazhatósága, általános, minden emberhez szóló tanításai révén mind a mai napig, bizonyítja erejét, örökérvényűségét és Istentől való eredetét.

**Ez a Korán bizony a legegyszerűsebb [útra] vezet, és örömhírről
adja azoknak a hívőknek, akik jámbor tetteket cselekszenek,
hogy őket nagy jutalom illeti.**

(Az éjszakai utazás 17:9)

Jézus a Koránban

Az Iszlám álláspontja Jézusról ﷺ két merőben ellentétes vélemény között helyezkedik el. A zsidók visszautasították Jézust ﷺ mint Isten profétáját, és csalónak nevezték őt. A keresztények ezzel szemben Isten fiának tartják őt, és ennek megfelelően imádják. Az Iszlám Jézust ﷺ Isten egyik legnagyobb profétájának tartja, és éppúgy tiszteli, mint Ábrahámot ﷺ, Mózeset ﷺ és Mohammedet ﷺ. Ez a szemlélet összhangban van az Iszlám nézőpontjával Isten egyedülállóságáról, az Isteni irányítás egységéről, és Isten küldötteinek egymást követő, kiegészítő szerepével.

Az Iszlám lényege – Isten akaratának való odaadó engedelmeség – először Ádámnak került kinyilatkoztatásra, aki továbbadta gyermekeinek. Minden további kinyilatkoztatás – Noénak ﷺ, Ábrahámnak ﷺ, Mózesnek ﷺ, Jézusnak ﷺ és végül Mohammednek ﷺ – összhangban volt ezzel az üzenettel, meghatározva az ember Istenhez fűződő és az emberek egymás közötti viszonyát.

Így bármilyen ellentmondások is legyenek a kinyilatkoztatott vallások legfontosabb tételei között, azokat az Iszlám megítélése szerint az emberek hozták létre. Jézus ﷺ szerepe a jüdaizmusban és a kereszténységben sem kivétel ez alól.

Bár a Korán nem mutatja be Jézus ﷺ életének részletes történetét, kiemeli születésének, küldetésének, égbe való felemeltetésének, és a róla kialakult keresztény álláspont hibás voltának legfontosabb vonatkozásait.

A Koránban Jézusra ﷺ vonatkozó részek foglalkoznak Máriával ﷺ életével is. Édesanyja, mikor állapotos volt Máriával, gyermeket – bár nem tudta, hogy fiú vagy lány lesz – Istennek ajánlotta. Amikor megszületett, kiderült hogy lány, de mivel édesanyja már korábban Istennek ajánlotta, ezért Mária ﷺ lett az első nő a világban, aki folyamatosan a templomban tanulta a vallást.

Amikor Mária ﷺ elérte nagykorúságát, a Szent Lélek (Gábiel) tűnt fel neki ember képében. Ő hozott hírt neki fiúgyermekéről. Beszélgetésükről a következőt olvashatjuk a Koránban:

[Emlékezz arra], amikor az angyalok azt mondták: „Ó Mária! Allah hírül ad neked egy ígét, amely [Tőle] ered, a neve Jézus, a Messiás, Mária fia. Nagy becsben fog állani az evilágon és a túlvilágon s azokhoz fog tartozni, akik közel állnak [Allah-hoz]. Már a bölcsőben szólni fog az emberekhez, majd érett fővel [is], s az igazak közé fog tartozni.”

„Uram!” – mondta [Mária] – „Honnan lesz nekem fiam, holott nem illetett engem ember?” „Eképpen [lesz]” – mondta. Allah azt teremt, amit akar. Ha egy dolgot elhatározott, akkor csupán azt mondja annak: „Legyél!” – és [az] van.

(Imrán nemzetsége 3:45-47)

A Mária című szűraban a Korán elmondja, hogyan szülte meg Mária ﷺ fiát, és hogyan vádolták meg a zsidók, mikor gyermekét elvitte hozzájuk. A kisdéd Jézus ﷺ maga védte meg édesanyját:

Elment akkor [Mária] véle az ő népéhez [karján] víve őt. Azok azt mondták: „Mária! Hallatlan dolgot cselekedtél! Áron leánytestvére! Pedig a te atyád nem volt rossz ember, s az anyád sem volt céda!”

[Mária] akkor [a gyermek Jézusra] mutatott. Azok azt mondták: „Hogyan beszélhetnénk egy kisgyermekkel, [aki még] a bölcsőben [fekszik]?”

[A gyermek] azt mondta: „Allah szolgája vagyok! Odaadta nekem az írást és prófétává tett. És áldottá tett engem, legyek bárhol is, és elrendelte nekem az imádkozást és az alamizsnálkodást ameddig csak élek, és hogy az anyám iránt jámbor [legyek]. És

nem tett engem hatalmaskodóvá és szerencsétlenné. És békeség legyen velem azon a napon, amikor megszülettem, és azon a napon, amikor meghalok, és azon a napon, amikor [új] életem támadok föl.”
(Mária 19:27-33)

A közvetlenül ez után következő rész teljesen egyértelművé teszi, hogy Jézus ﷺ nem Isten, hanem Mária ﷺ fia:

Ez Jézus, Mária fia – az Igazság szava szerint, amelyben ők [még egyre] kételkednek. Nem illik Allahhoz az, hogy fiat nemzzen. Magasztaltassék! Ha döntést hoz egy dologban, csupán azt mondja annak: „Legyél!” – és [az] van.
(Mária 19:34-35)

Azt mondják: „Az Irgalmas fiúgyermeket nemzett.” Szörnyűséges dologgal álltak elő. Kis híja, hogy az egek szétszakadnak amiatt, a föld meghasad, a hegyek pedig porrá omlanak, hogy az Irgalmasnak fiúgyermeket tulajdonítanak. Nem illik az Irgalmashoz az, hogy fiúgyermeket nemzzen. Nincsen senki az egekben és a földön, aki [majdan] ne mint szolga jönné az Irgalmashoz. Számbavette és pontosan megszámlálta őket. És a Feltámadás Napján mindegyikük egyesegyedül jön hozzá.
(Mária 19:88-93)

A Korán megerősíti azt a tényt, hogy Jézus ﷺ apa közreműködése nélkül teremtdődött Mária ﷺ méhében, de ez még nem teszi őt Isten fiává, vagy Istenné magává. Ezzel a feltétellel sokkal inkább jogosult lenne az Isten fia címre Ádám ﷺ, akinek nem volt sem apja, sem anyja. A Korán mindkettejük csodás teremtésének figyelmet szentel a következő ájában:

Jézus olyan Allah előtt, mint Ádám. Porból teremtette őt, majd azt mondta neki: „Legyél!” – és lett.
(Imran nemzetsége 3:59)

A Korán visszautasítja a Szentháromság eszméjét ugyanúgy, mint azt, hogy Jézus ﷺ Isten fia lenne. Hiszen Isten Egy. A három nem lehet egy. A Korán a keresztényekhez címezi a következő sorokat:

Ti írás birtokosai! Ne lépjétek túl a határt a ti vallásotokban, és ne mondjatok Allahról mást, csak az igazságot! Jézus, a Messiás, Mária fia [csupán] küldötte Allahnak, és az ő szava, amit sugalmazott Máriának, és belőle [kiáradó] szellem. Higgyetek hát Allahban és az ő küldötteiben és ne mondjátok azt, hogy: „Három!” Hagyjátok abba! Jobb az nektek! Allah csupán egyetlen isten. Magasztaltassék! Hogyan is lehetne gyermeke! Övé [mind]az, ami az egekben és a földön van. Allah elégséges istápoló! A Messiás soha sem tartja méltóságán alulinak azt, hogy Allah szolgálja legyen, sem az [Allahhoz] közelálló angyalok. Aki méltóságán alulinak tartja az ő szolgálatát és felfuvalkodik [az az ő dolga]. [Allah] majdan mindannyiukat összegyűjti magához.
(A nők 4:171-172)

Egy másik helyen Isten Mohammedet ﷺ a keresztényekhez irányítja, hogy őket is az Egy Igaz Isten imádatára intse:

Bizony, Allah az én Uram és a ti Uratok. Szolgáljátok hát őt. Ez az egyenes út!
(Mária 19:34-35)

Jézus ﷺ és Mária ﷺ isteni természetének tagadása is szerepel a Korán következő párbeszédében, amely a Mindenható és Jézus ﷺ között zajlik a Végítélet Napján. Minden Próféta és azok a népek, amelyekhez küldettek összegyűjtésre kerül Isten előtt, aki megkérdezi a Küldötteket, hogyan fogadták őket az emberek, és mit mondtak ők nekik:

Akkor Allah azt mondta: „Jézus, Mária fia! Mondtad-e vajon te az embereknek azt, hogy: ‘Vegyetek engem és anyámat Allah mellé két istennek?’” [Jézus pedig] azt mondta: „Magasztaltassál! Hogy jönnék én ahhoz, hogy olyasmit mondjak, amihez nincsen jogom. Ha én [valóban] ezt mondtam volna, akkor Te tudnád azt. Te tudod azt, amit én [elrejték] magamban, de én nem tudom, mit [tartasz] Te magadban. Bizony, [egyedül] Te vagy az, aki tudván tudod a rejtett dolgokat. Csak azt mondtam nékik, amit Te parancsoltál nekem, hogy: ‘Szolgáljátok Allahot, az én Uramat és a ti Uratokat!’ És tanú voltam velük szemben, ameddig közöttük tartózkodtam. Miután pedig magadhoz szólítottál engem, Te lettél aki figyeli őket. Te vagy minden dolog tanúja. Ha megbünteted őket [megteheted], hiszen a Te szolgálói ők. Ha pedig megbocsátasz nékik [megteheted], hiszen Te vagy a hatalmas és a bölcs.” (Az asztal 5:116-118)

Felmerülhet az a kérdés, hogy ha a Korán tagadja a háromságot, és Jézus ﷺ fiúságát, akkor mi volt a Messiás igazi küldetése? A válasz, hogy Jézus ﷺ is csak egy volt a próféták és küldöttek hosszú sorában, amelyet Isten küldött a zsidókhoz, akik eltértek a Mózes ﷺ és más próféták által Istentől leküldött törvényektől és tanításoktól. Már Mária ﷺ terhességének is fel kellett volna ráznia a zsidó közösséget, mert Mária ﷺ folyamatosan templomban, vallásos légkörben nevelkedett, mégis megfogant. A Jézus ﷺ által kinyilvánított számos csoda megrázó bizonyosságát adta prófétaságának, mégsem hittek benne.

És [emlékezz arra], amikor Jézus, Mária fia azt mondta: „Izrael fiai! Allah küldött engem hozzátok, bizonyosságul annak, ami a Tórából előttem volt, és hogy örömhírt hozzak egy küldöttről, aki énutánam jön el, s akinek Ahmed a neve.” Miután nyilvánvaló bizonyítékokkal jött hozzájuk (a Próféta ﷺ), azt mondták: „Ez nyilvánvaló varázslat.” (A sorok 61:6)

A zsidók a helyett hogy elfogadták volna Jézus tanítását, megakarták öletni őt. De Isten magához emelte őt:

És ők cselet szöttek. Ám Allah is cselet szőtt. Allah a legjobb csel-szövő. [Emlékezzetek arra], amikor Allah így szólt: „Jézus! Magamhoz szólítalak, [s élve] magamhoz emellek [az égbe] és megmentelek téged a hitetlenektől. Azokat, akik követnek téged, a hitetlenek fölé helyezem – egészen a Feltámadás Napjáig. Aztán [mindannyian] hozzám fogtok visszatérni, s ítélni fogok közöttetek abban, amiben különböztetek. (Imrán nemzetsége 3:54-55)

Ez a vers azt is jelzi, hogy Jézus élve emeltetett az egekbe, és nem feszítették keresztre. Ellenségeinek terve ugyan valóban az volt, hogy a kereszten haljon meg, de Isten megmentette őt, és valaki mást feszítettek fel:

És mivel hitetlenek és Máriát szörnyű gyalázkodással illették, és [mivel] azt mondták: „Megöltük Jézust, a Messiást, Mária fiát, Allah küldöttét” – holott [valójában] nem ölték meg őt és nem feszítették keresztre, hanem [valaki más] tétetett nekik [Jézushoz] hasonlóvá [és azt ölték meg]. Akik [Jézust] illetően összekülönböztek, azok kétségben vannak felőle. Nincs tudomásuk róla, csupán vélekedésüket követik. Bizonyosan nem ölték meg őt, ellenkezőleg, Allah magához emelte őt. Allah legyőzhetetlen és bölcs. Az írás birtokosai közül nincs senki, aki – halála előtt – ne hinne benne. A Feltámadás Napján [Jézus] tanú lesz ellenük.

(A nők 4:156-159)

A Korán és a prófétai hagyományok nem magyarázzák el, hogy ki volt az, akit Jézus helyett keresztre feszítettek. Ugyanakkor az utolsó mondat értelmét – hogy az Írás népe, tehát a keresztények és zsidók is hinni fognak benne mielőtt meghal – több

hiteles prófétai hagyomány magyarázza. Ezek szerint Jézus ﷺ az idők végezetén visszatér az evilágra, Damaszkusz keleti részén, egy fehér minaret mellett. Igazságosan, az iszlám törvényei szerint fog dönteni az emberek között, széttöri majd a keresztet, megöli a disznót, maga fogja bizonyítani, hogy a zsidók nem ölték meg és nem feszítették keresztre, megmondja, hogy ő csak Isten szolgája és küldötte, és hívni fogja az embereket az Egyisten hitre. Akkor mindenki hinni fog benne.

Islám és észszerűség

Isten minden néphez elküldte a követeit, akik az Ő üzenetét adták hírül az embereknek. Ezeknek a kinyilatkoztatásoknak olyannak kellett lenniük, amit minden épelméjű ember megérthet, ami az egyszerűbb emberek szívét is ugyanolyan világosan taníthatja, mint a jóval nagyobb tudással rendelkező tudósokét – mindegyiküket a saját szintjén. A Korán – Isten utolsó kinyilatkoztatása – is ilyen üzenet. Az egyszerűbb gondolkodású embereknek ugyanúgy a helyes utat mutatja, mint azoknak, akik már nagyobb tudással rendelkeznek, és jobban elmélyednek a Korán tanításaiban. Olyan tanítások ezek, amelyet tisztán és ésszerűen szívébe fogadhat egy egyszerű pásztor ugyanúgy, mint egy több éve csak a vallástudományoknak élő hittudós.

Minden muszlim megtapasztalhatja, hogy minél többet olvas a Koránt és a Próféta ﷺ tanításainak, tetteinek gyűjteményét a Szunnát, abból egyre többet tanulhat. Az így szerzett ismeretek világosak, logikusak, a hívők minden kétségét eloszlatják, szervesen kapcsolódnak egymáshoz, egy tökéletes rendszerre formálódva. Ez alkotja az Islám tanításainak tökéletességét. A Korán így beszél erről:

...Könyv [ez], amelynek bekezdései egyértelművé tétettek és megmagyaráztattak olyasvalaki által, aki bölcs és [mindenről] tudomása van...
(Hud 11:1)

Azok az emberek, akik szíve nyitott a tudásra, általában sokat kérdeznek. A kérdések a tudás kapujának kulcsai. Az, azonban nagyon fontos, hogy ha valaki a vallással kapcsolatban tesz fel kérdéseket, ne maradjanak azok megválaszolatlanul, mert akkor a kétségek hitünket megingathatják. A hitnek tudáson kell alapulnia, a tudást pedig tanulással szerezhetjük meg. Az a hit,

ami nem tudáson alapszik, hamar megrendül, hiszen minden egyes bizonyosság hitünket erősíti, és minden bizonytalanság hitünket gyengíti. Azok az emberek, akik az Iszlám tudományában mélyednek el, megtapasztalhatják, hogy Isten mi mindennek megosztotta velünk a titkait vagy kinyilatkoztatása, vagy pedig jelei által.

Mint a fejezetünk elején is említettük, Isten mindenki számára elküldte kinyilatkoztatását. Ennek – a tudás szintjétől függetlenül minden egyes embernek – az igaz utat kell hirdetnie, és már az alapvető vallási kérdések tekintetében is olyan logikus, mindenki számára megérthető rendszeren kell alapulnia, amely senkiben sem kelt kétséget.

Az első és legfontosabb ilyen alap, Isten tiszta, és helyes fogalma, hiszen ez adja a vallás, a kinyilatkoztatás legfontosabb részét, magvát. Rendkívül fontos tehát, hogy mindenfajta téves elképzelés, hitben kétséget rejtő hibás nézet nélkül, tisztán lássuk, megértsük Isten fogalmát, egyedülállóságát.

Az Iszlám tanítása e-téren világos és egyértelmű. Isten hitünk szerint mindennek felett van, nem hasonlítható egyetlen teremtményéhez sem, hiszen Ő nem teremtmény, hanem mindennek Teremtője. Mindentől függetlenül mindig is létezett, és mindig is létezni fog. Isten teremtett mindent, minden teremtett dolog és lény az Övé. Nincs szüksége teremtményeire, hanem a teremtményeknek van szüksége Rá. Istennek nincs szüksége arra, hogy fia legyen. Nincs szüksége társra vagy segítőre sem a teremtésben, sem annak folyamatos fenntartásában, hiszen Rajta sosem vesz erőt sem fáradság, sem álom. Isten mérhetetlenül felsőbbrendű a teremtményeihez képest. Emberi ész képtelen befogadni Erejét és Nagyságát.

Ha viszont így van, akkor joggal merül fel a kérdés, hogy miért is lenne Neki szüksége egy földi anyától származó fiúra? Hogy lehetne Isten Magasztosságát lealacsonyítani ilyen emberi és

testi mértékekre? Az, aki el tudja képzelni, hogy Isten egy földi halandóval gyermeket nemzhet, Isten nagyságát mérhetetlenül lealacsonyítja, és emberi korlátokkal látja el.

Hasonló logikátlanság fedezhető fel abban az állításban, hogy Isten azt akarta volna, hogy Jézus ﷺ a világ bűneit megváltva, élete árán mentse meg az embereket. Akik így gondolják, azok az Isten igazságosságába vetett hitet kérdőjelezik meg ezzel. Az Islám tanításai szerint mindenki a saját tetteiért felel, saját cselekedetei alapján lesz majdan elbírálva. Senki sem hordhatja, vállalhatja magára egy másik ember bűnét. A Korán tanúsodik róla, hogy Isten Ádámnak ﷺ a vigasztalás szavait adja, mikor megbánta engedetlenségét:

Ádám ezután kiengesztelődő szavakat kapott Urától. Bizony Ó az [újra és újra] Kiengesztelődő, a Felettebb Irgalmas. Azt mondtuk: „Menjetek le onnan (a Kertből) mindnyájan. Majd amikor vezérlet jön Tőlem hozzátok, akkor azoknak, akik követik azt, nem kell félniük és nem fognak szomorkodni. (A tehén 2:37-38)

Isten megbüntette Ádámot azzal, hogy kiűzte őt a Kertből, de bűnbánatát látva megbocsátott neki. Így nincs értelme arról beszélni, hogy Ádám leszármazottai magukkal vitték volna, magukban hordozták volna azt a bűnt, amit Ősapjuk elkövetett. Hogyan is lenne ez igazságos a későbbi nemzedékekkel szemben, hiszen minden egyén a saját tetteiért felel, és nem vonható felelősségre ősei bűneiért. Az Islám tanítása szerint minden ember fitrán (romlatlan Egyistenhitben) születik, tisztán és bűntelenül. A későbbiekben, az ember szabad akarata révén választja majd vagy az igaz, vagy pedig a hamis utat. Isten ebben is segítségére van minden embernek, hiszen elküldte hozzánk küldötteit, majd végül minden küldetés pecsétjeként Mohammedet ﷺ aki a Korán tanításain, parancsolatain keresztül megmutatta

nekünk Isten akaratát, és a helyes, Isten felé vezető utat. Isten születésünkkor mindannyiunknak megadja a lehetőséget a helyes, tiszta, büntelen életre. Ezt a jogot nem Jézus ﷺ halála révén kapjuk meg, hanem Isten adja meg minden egyes embernek, saját Igazsága jogán.

Az Iszlám tanításaiban tisztán és egyértelműen világít Isten egyedülállósága, nincs háromság, nincs a „három az egyben” hitvallása. Bár a keresztények jó része megpróbál erre saját maga számára kielégítő magyarázatokat találni, mégis sokan igazából nem értik, és nem is tudják azt megérteni, hogyan lehet az Egy egyszerre az Apa, Fiú és Szent Lélek. Ráadásul a tiszta Egyistenhittel el sem lehet képzelni, hogy a Mindenek felett álló, a Mindeneket megteremtő Istennek szüksége lehetne egy fiúra. Sokan a Szentháromság okozta zavart, értetlenséget azzal palástolják el, hogy inkább nem kezdenek bele ennek vizsgálataiba, és elfedik szívük eme kérdéseit. De vajon helyes-e elfedni ezeket? Úgy gondoljuk, hogy az ilyen, hitünk alapját meghatározó kérdésre adott válasznak tisztának, világosnak és megkérdőjelezhetetlennek kell lennie. Isten fogalma – Akihez minden tettünkben, minden szándékunkban fordulunk, nem okozhat még a legegyszerűbb gondolkodású ember szívében sem zavart, értetlenséget. Isten egyedülállóságának, az Egyisten felé fordulásnak, imádatunknak, a Neki való engedelmisségünknek mindenki szívében tisztán kell élnie, hiszen ezek a legfontosabbak, legmeghatározóbbak minden hívő életében. Tisztán és megingathatatlanul, mindenki számára megérthetően kell tudnunk ki az, aki Felé fordulunk, Akit imádunk, Akinek engedelmeskedünk. A Korán szavai egyértelmű, tiszta utat mutatnak minden hívő számára Isten egyedülvalóságáról. Első olvasatra is mindenki megértheti ennek alapjait, és szívébe zárhatja igazságát. Tiszta és egyértelmű sorai sehol sem keltenek kétséget az Egy Igaz Isten személyében.

Az Islámban mindannyian magunk állunk Isten előtt, és mindenféle közvetítés nélkül léphetünk kapcsolatba Teremtőnkkel. Bűnbánatunkban Hozzá, és nem egy gyóntatópap segítségéhez folyamadunk. Hitünkéről saját magunk teszünk tanúságot Neki. Mindenkit saját hite jellemez, és akkor lép valaki az Islám útjára, ha szívében és értelmében is megerősödnek Isten tanításai. Nem kell hozzá semmiféle szertartás, csupán Allahnak Magának kinyilvánítani hitünket Egyedülvalóságában, és hitünket Mohammed ﷺ prófétaságában. Egyszerű, szívből fakadó dolgok ezek, amik mentesek minden sallangtól, vagy külső közvetítéstől. Éppen egyszerűségében, logikájában, az Istennel történő közvetlen kapcsolat megtalálásában van az ereje, ami elérhetővé teszi minden szív számára az Isten felé fordulását. Minden muszlim saját maga, egyéni hite szerint közeledhet Isten felé. Minden muszlim szabad akaratából, mindenféle közvetítés nélkül léphet Isten felé. Az Islámban nincs papság. Vallástudósok vannak, akik elmélyednek vallásunk kérdéseiben, és ha segítségre van szükségünk, egy-egy kérdésben, akkor felkereshetjük őket kérdéseinkkel, amikre a Korán és a Szunna alapján kell választ adniuk. Minden muszlim kötelessége, hogy tanuljon, hogy egyre inkább elmélyüljön az Islámban, így egyre tökéletesítse saját Istenszolgálatát. Ebben vannak segítségünkre ezek a tudósok, de nem képeznek semmiféle közvetítő szerepet Isten és a hívők között.

Sokan úgy gondolják, hogy a cölibátus Istennek tetsző dolog, követendő cselekedet, holott ez ellene van az emberi természetnek. Isten az, aki teremtette az embert. Ki más lenne az, aki a legjobban tudja, hogy mi kell nekünk, ha nem saját Teremtőnk? Isten nem kér semmi olyan teremtményeitől, ami meghaladja erejüket. Isten nem kér olyat az emberektől, ami ütközik teremtésbeli természetüktől. Isten a férfinak megteremtette a párját, azért, hogy együtt éljenek. Az ellentétes nemek egy-

más iránt érzett érzései természetünkből adódnak. Isten nem kér olyan dolgot tőlünk, hogy tagadjuk meg saját, Istentől kapott adottságainkat. Természetesen az Isten által szabott keretek között, olyan erkölcsileg tiszta helyzetben, mint a házasság.

Az Iszlám megkönnyíti, és nem megnehezíti az emberek számára az életet. Azt javasolja minden muszlimnak, hogy mielőbb házasodjon meg, hogy ezzel elkerülhessük a tisztátalan kapcsolatokat, vagy az azokra való vágyódásunkat. Családot alapítva fokozottan beteljesíthetjük Istenszolgálataink egy részét, de elkerüljük azt is, hogy cölibátusban élve testünk igényeinek elnyomásával lelkünk sérüljön meg. Szelman, Mohammed próféta ﷺ egyik kortársa azt mondta egy hitelességéről, aki a napokat állandó böjtöléssel, az éjszakákat pedig virrasztással töltötte, és e mellett elfeledkezett családjára iránti kötelességeiről: „Istennek jogai vannak feletted. A testednek jogai vannak feletted. A családnak jogai vannak feletted.” Fontos tehát, hogy mindegyiknek megadjuk ami jár neki jogai alapján. Olyan tiszta tanításai ezek az Iszlámnak, amit minden ember szívében hordoz, és senkinek sem kell meghasonulnia, aki saját Istentől kapott természete szerint kíván élni.

Az Iszlám erkölcsi rendszere

Isten az evilági életünket próbatételnek adta számunkra. Megmérettetésnek, hogy meg tudunk-e felelni az Általa előírt Istenszolgálatoknak. Életünk egy bonyolult rendszer, rengeteg szál összefonódása, ahol emberek, élethelyzetek, saját érzéseink szövevényes hálózatában kell megtalálnunk azokat a helyes döntéseket, amik alapján előbbre léphetünk Isten felé. Isten felé azonban csakis az Istennek tetsző döntéseink visznek, a helytelen tetteink, szándékaink pedig egyre távolabb sorodnak Tőle.

Életünk során számtalan helyzetben kényszerülünk arra, hogy határozzunk. Isten sok olyan választási lehetőség elé állítja az embereket, amelyek az Ő útmutatásait be nem tartókat egyre inkább saját döntéseik hálójába keríti, és amik egyre helytelenebb helyzetekbe sodorhatják őket. Ezzel szemben az Isten tetszését kereső hívók döntéseikben mindig Isten akaratát tartják szemük előtt. E miatt egy-egy döntésüknél lehet, hogy kezdeti nehézségekkel kerülnek szembe, de később ezek a nehézségek látszó utak világossá és könnyen átláthatóvá válnak, mint minden út, amit az erkölcsös döntések tesznek tisztává. Egy hiteles szent hagyomány szerint a Próféta ﷺ így szólt: „Allah azt mondja: Aki hozzám egy arasznyit közeledik, ahhoz Én egy könyöknyit közeledem. Aki egy könyöknyit közeledik Hozzám, ahhoz egy ölnyit közeledem. Ha valaki sétálva Felém indul, ahhoz Én futva indulok.”

Az ember képtelen arra, hogy felülről nézve, olyan rálátással rendelkezzen az őt körülvevő dolgokról, eseményekről, és ezek hatásairól, mint ahogy Isten látja át ezeket. Tudjuk azt, hogy Isten Igazságos és Irgalmas, így biztosak lehetünk benne, hogy mindig, minden helyzetben helyes, erkölcsös megoldást mutat számunkra, amelyet az Iszlám tanításaival meg is valósíthatunk. Ezek a döntéseink aztán hosszabb idő távlatában is helyesnek bizonyulnak majd, később sem kell sem szégyellnünk, sem meg-

bánnunk azokat. Isten végtelen bölcsessége tükröződik ebben is. A Korán 1400 évvel ezelőtti kinyilatkoztatása és Mohammed ﷺ másfél évezreddel ezelőtti, Istentől eredő tanításai (a hadiszok) mind a mai napig, az élet bármely területén, életünk bármely időszakában bizton alkalmazhatóak. Olyan fogódzkodót jelentenek számunkra, amibe mindig belekapaszkodhatunk, bármilyen kétes helyzet előtt állnánk is. Ebből is látszik, hogy bár az elmúlt évszázadok alatt sokat változott a világ, egyes normák mégis állandóak maradtak. Ezek közé tartoznak az Isten által tanított erkölcsi szabályok is, amelyek állandóak és örök érvényűek maradnak bármely korban, bármely élethelyzetben.

A muszlim ember végső, és legfontosabb célja, az Istennek való alávetettség, Isten akaratának való megfelelés. Ez irányítja mindennapjaiban, döntéseiben, emberekhez fűződő viszonyaiban. Mindegy, hogy az emberek tudják-e, látják-e, elismerik-e azokat az erkölcsi normákat, amik szerint élünk. A hívő számára egy cél van csak, Isten megelégedése. Ő mindig lát minket, mindig tud rólunk. Átlátja szándékaink, megérti gondolataink, tudja legtitkosabb vágyaink. A Neki való megfelelni vágyásunk viselkedésünk állandó ellenőrzését kívánja meg, és folyamatosan arra buzdít, hogy helyesen cselekedjünk, erkölcsösen döntsünk minden helyzetben. Azzal tudjuk leginkább kifejezni hitüket, és egyedül Isten akaratát követni, ha egyedül Őt fogadjuk el cselekedeteink irányítójának.

Ne helyezz Allah mellé más istent, nehogy azután ott maradjál gyalázatban, elhagyatottan!

(Az éjszakai utazás 17:22)

Aki Isten megelégedését keresi, és e szerint él, megtapasztalhatja, hogy emberi kapcsolatait, szíve érzelmei, a próbatételekhez való hozzáállása milyen változásokon mennek keresztül élete során. A jó felé törekvés egyre erősebb vágygal él majd szívében,

és ezáltal az őt körülvevő szövevényes szálak tisztán átlátható, egyenes helyzetekké, az emberi kapcsolatai békés, örömteli viszonyokká válnak.

Azok az emberek azonban, akiket nem az Istennek való megfelelés vágya hajt, hanem az evilági örömöknek, pozíciójuknak, vagy az embereknek való megfelelni vágyás, azok azt tapasztalhatják, hogy azok a szálak, amikhez kapcsolódnak egyre bonyolultabbá, egyre átláthatatlanabbá válnak. Hibás döntéseik egyre nagyobb és nagyobb hibákat szülnek, amikből nagy harcok, és nehézségek árán tudnak csak kilábalni. Ezek az emberek látszólag talán boldogabbak, sikeresebbek az életben mint hívő társaik, de belül nem lelik meg azt a békét és boldogságot, és nyugodtságot, amit a tiszta erkölcsös döntések adnak meg az emberek számára.

Már korábban beszéltünk az emberi életcélokról. Vannak, akik nem fogják fel, hogy az evilági élet csupán próbatételként adott számunkra, és megpróbálnak mindent megkapni már ebben az életben. Mértéktelenül hajtják az élvezeteket, mindent el akarnak érni itt, ebben a világban. Ez sokszor erkölcstelen viselkedésekre sarkalja őket. Úgy gondolják, hogy bármi áron boldogulniuk kell, még ebben az életben.

Ezzel szemben az Isten tetszését kereső emberek mind az evilágon, mind pedig a túlvilágon boldogulni szeretnének. E célok vezérlik, és ekként hozzák meg döntéseiket is. Fontosnak tartják az evilági boldogulásukat is, de megtartják benne az arany középutat. Nem tesznek semmi, erkölcstelen, ami Isten haragját kiválthatná, és Isten eléjük kínált lehetőségeivel mindenkor megfelelően élnek. A Korán ezt mondja erről:

Vannak az emberek között olyanok, akik azt mondják: „Urunk! Az evilágon adj nekünk jót!” Ám az ilyen embereknek a más-világon nem lesz részük [jutalomban].

Vannak közöttük olyanok is, akik azt mondják: „Urunk! Adj

nekünk az evilágon jót, és a másvilágon jót, és óvj meg minket a Tűz kínzásától!"

Mindannyian megkapják részüket (a másvilágon) a szerint, amit (az evilágon) cselekedtek. Allah gyors a számonkérésben.

(A tehén 2:200-202)

Az Iszlámban azok, akik betartják Isten előírásait, és ebből adódóan a Próféta – béke legyen Vele – tanításait is, a mai világunkban is megvalósíthatják azokat az eszméket, amiket sokan szinte már betarthatatlannak vélnek.

A nők és férfiak egymással szembeni szemérmes, erkölcsös viselkedése például nagyon nagy szerepet kap életünkben. Mind a férfiaknak, mind pedig a nőknek vigyázniuk kell tisztességükre, kerülniük kell a kétes helyzeteket. Így az isteni tanítások segítségével elérhetjük azt, hogy a kapcsolataink tiszták, és Istennek tetszők legyenek. Elkerülhetjük a parázناسág bűneit, a házasságon kívüli kapcsolatokat, azt, hogy nem tiszta viszonyból szülessenek gyermekek, visszaszoríthatjuk a felbomló, csonka családok számát, ahol gyermekek maradnak szülők, védtelen nők pedig segítségnyújtás, támasz nélkül.

Az Iszlám nagy hangsúlyt helyez arra, hogy családjaink minden tagjának adjuk meg az őt megillető jogokat, és bánjunk tisztelettel, megbecsüléssel és szeretettel velük. A Korán Isten imádata után közvetlen a szülők tiszteletét említi.

És elrendelte a te Urad, hogy csupán őt szolgáljátok, és hogy [legyetek] jók a szülőkhöz! Ha kettőjük közül az egyik, vagy mindketten élemedett korba jutnak, ne mondd nekik azt, hogy „Pfúj!” és ne becsméreld őket, hanem tisztelettel beszélj velük! És terjeszd föléjük könyörületességből az alázatosság szárnyát és mondd: „Uram! Légy hozzájuk irgalmas, amiképpen ők fölneveltek engem, amikor kicsi voltam!” (Az éjszakai utazás 17:23-24)

Ha Istenszolgálatban élünk, és Isten erkölcsi tanításainak kívánunk megfelelni, akkor mindenkor meg kell adnunk szüleinknek a tiszteletet.

Meghagytuk az embereknek a szüleivel kapcsolatban – hiszen édesanyja kínos-keservesen hordozta őt, s az elválasztásig két év telt el – hogy légy hálás Nekem és légy hálás a szüleidnek! Hozzám jut el végül minden. (Luqman 31.14)

Az Iszlám tanításai szerint az édesanya az a személy, akit embertársaink közül mindenki mást megelőzve tisztelnünk és szeretnünk kell. Soha nem hagyhatjuk szüleinket magukra, segítség, támogatás nélkül. Idősebb korukban ugyanolyan szeretettel és odaadással kell gondoskodnunk róluk, ahogyan ők is gondoskodtak rólunk, amikor még gyermekek voltunk.

Gyermekeinkkel is mindig igazságosan, és figyelmesen kell viselkednünk. Tiszteletben kell tartanunk velünk szembeni jogait. Az Iszlámban családunk minden tagjának megvan a maga szerepe. Mindenki fontos láncszem otthonunk életében, ahol mindnyájunknak megvannak a saját jogai és kötelességei a többiekkel szemben. E jogok és kötelességek erkölcsi tanításai biztosítják azt a családi harmóniát, és békét, ami a hívő családokat veszik körbe.

Add meg a rokonoknak, ami megilleti őket...

(Az éjszakai utazás 17:26)

Legyetek jók a szülőkhöz és a rokonokhoz (Nők 4:36)

Ha elfordultok, vajon romlást okoztok-e a földön és elvágjátok-e a vérrokonság kötelékeit? Ők azok, akiket megátkozott Allah, süketté tette őket és tekintetüket elvakította.

(Mohammed ﷺ 47:22-23)

A családunk közvetlen környezetébe tartoznak a szomszédok, akikkel szemben szintén illendően kell viselkednünk. A Próféta ﷺ azt mondta erről: „Ha valaki hisz Allahban és az Utolsó Ítélet Napjában, az illendő módon viselkedjen a szomszédjával.” Egy másik hadiszbán a Próféta ﷺ azt mondta egyik kortársának: „Ha levest főzöl, tegyél bele több vizet, hogy tudjál a szomszédnak is adni belőle.”

A szomszéd jogai közé tartozik, hogy segítsünk neki, ha segítséget kér, adjunk neki kölcsön, ha kölcsönre van szüksége, törődjünk vele, ha le van sújtva, ápoljuk, amikor beteg, menjünk el a temetésére, ha meghal, gratuláljunk neki, ha valami jó éri, mutassunk részvétet irányában, ha szerencsétlenség éri, ne vegyük el levegőjét úgy, hogy magas házat építünk az ő beleegyezése nélkül, ne zaklassuk, ha gyümölcsöt veszünk, adjunk neki belőle egy részt, ha pedig nem adunk, csendben vigyük azt házukba és ne engedjük, hogy gyermekeink kivigyék azokat a szomszéd gyerekeinek izgatására.

A Próféta ﷺ azt is mondta még erről: „Allahra esküszöm, hogy ez nem hívő! – és ezt még kétszer megismételte. A harmadik után megkérdezték a kortársai: – Ki az oh Próféta ﷺ? – Az, aki igazságtalan a szomszédjával. – válaszolta. Mit jelent ez? – kérdezték a kortársak. – Hogy rosszat tesz neki.”

Minden társadalom alapja a család, amely nélkül nem létezhet. A családi erkölcs alapozza meg tagjainak beilleszkedését a társadalmi erkölcsök rendszerébe. Az a hívő gyermek, aki otthon azt tapasztalja, hogy szülei tiszteletben tartják saját szüleiket, rokonait, szomszédaikat, embertársaikat, és tiszteletben tartják őt magát is mint gyermeket, felnőve hasonló erkölcsi normákkal vesz részt a társadalom életében is. Így később ha hitben él, saját közösségének még inkább hasznos és megbízható tagja lehet.

Az Isten szabta erkölcsi normák minden időben állandóak, hisz Istennek ugyanaz az elvárása velünk szemben, mint 100, 1000

vagy akár 5000 éve élt elődeinkkel szemben volt. Míg azonban az Isten által kinyilatkoztatott erkölcsi szabályok állandóak és változatlanok, addig azoknak a közösségeknek a törvényei, akik ettől elfordulnak, állandó változáson esnek át attól függően, hogy a benne élő emberek céljai hogyan változnak.

Minden korban gondot okoznak az olyan Iszlám által tiltott cselekedetek, mint például az alkoholfogyasztás, a kamatszedés, a szemérmertlenség, a szerződések megszegése, és legfőképpen az, hogy a pénzszerzést fontosabbnak tartják az erkölcsi szabályok betartásánál.

Az Iszlám segít abban, hogy erkölcsös döntéseket hozzassunk. Elítéljük azokat az anyákat, akik megölik már megszületett gyermeküket, de sokan elfogadják az abortuszt mint születésszabályozási eszközt. Holott valójában ilyenkor, ugyanúgy egy Isten által megteremtett emberi életet oltanak ki, a legtöbbször arra hivatkozva, hogy nem tudnának a gyermeknek megfelelő feltételeket biztosítani. A Korán azt mondja erről:

**És ne öljétek meg a gyermekeiteket a szegénységtől félve, – mi el-
látunk benneteket és őket is! Bizony, nagy bűn az ő megölésük!**

(Az éjszakai utazás 17:31)

Minden emberben megvan a vele született tiszta erkölcs, amit aztán később a neveltetés vagy erősít, vagy elnyom benne. Mindannyian érezzük lelkiismeretünk szavát, érezzük, hogy mi az, amit meg szabad tennünk, és mi az, amit nem. Attól függően, hogy mennyire hatja át életünket az Istenszolgálat, az Istennek való megfelelni vágyás, ez az erkölcsi igény hol magasabb, hol alacsonyabb. Nagyon nagy hatása van azonban az erkölcsi szabályok kialakulására a családi neveltetésnek és a tágabb közösség többségi véleményének. Ma megmosolyogják, ha egy szülő azt szeretné, ha gyermeke érintetlenül, szűzen házasodjon

meg, ezzel is megfelelően Istent akarátának. Ugyanakkor társadalmunk nem tud megbirkózni a válások magas számával. Egy jó, és erkölcsös közösség példamutató ereje és jóra hívása képes a benne élő egyének erkölcsét magasabb szintre emelni, viszont egy erkölcstelen közösségnek nagyon nagy a visszahúzó ereje, és morálja a többség kénye szerint alakul.

Rokoni, baráti, munkahelyi kapcsolatainkon keresztül számos emberrel vagyunk kapcsolatban mindennapjaink során. Ezek a kapcsolatok behálózják életünket, és folyamatos döntések elé állítanak bennünket.

Az Iszlám erőt ad ahhoz, hogy amennyiben a közösség, amelyben élünk, nem követi Istent törvényeit, vagy akár éppen azokkal ellentétes erkölcsi normákat támogat, mi magunk akkor is az Isteni kinyilatkoztatáson alapuló döntéseket hozzunk, bármekkora is legyen a körülöttünk élők visszahúzó ereje.

Gondoljunk csak a prófétákra, akik a saját közösségükön belül sokszor teljesen egyedül ragaszkodtak az általuk hozott üzenetnek megfelelő életvitelhez. A legtöbbször csak meg nem értettségben, megvetettségben, üldöztetésben volt részük. Kitartásukkal, rendíthetetlen hitükkel mégis elérték, hogy az őket körülvevő emberek közül a hívők kövessék őket, és sokszor még azok is elismerték erkölcsi fölényüket, akik nem hittek küldetésükben.

Nekünk is erőt kell merítenünk az ő példájukból. Isten számunkra jóval kisebb feladatokat, és próbatételeket ad. Imáink betartása, szemérmességünk, embertársaink jóra való hívása csupán kis erőfeszítést igényel, mégis fontos, hogy nap mint nap megtegyük ezeket. Fontos cselekedetek ezek, hiszen ilyenkor belső harcainkból győztesként kerülünk ki, amely által hitünk erősödik.

Emellett ezekkel a tetteinkkel példaként szolgálunk a velünk kapcsolatban állók számára, és ezzel hozzájárulhatunk ahhoz, hogy az ő erkölcsük is magasabb szintre kerülhessen. Így, az

ilyen Istennek tetsző elhatározások nem csak a mi céljainkat szolgálják, de a közösség érdekeit is. Hosszabb távon mindig bebizonyosodik, hogy valójában ezek az egyedül helyes döntések, amelyek környezetünk minden tagja számára a hit és az erkölcs növekedését hozza.

A „vallás” a szó nyugati értelmében valahol a hívő és Isten között helyezkedik el. Az Iszlám ezzel szemben beleivódik az élet minden területébe. Helyes utat mutat Istenszolgálatunkhoz, és ezáltal saját magunkhoz, gyermekeinkhez, szüleinkhez, szomszédainkhoz, és minden embertársunkhoz fűződő kapcsolatainkhoz. Világos utat mutat számunkra jogaink és kötelezettségeink között. Az Istenimádaton alapulva az életünk bonyolult kérdéseiben is megalapozza számunkra a magánjogot, házasságot, válást, örökösödési törvényeket, viselkedésünk illemtanát, meghatározza gazdasági életünk irányvonalait. Utat mutat békaidőben de a háború válságos helyzeteiben is. Egy olyan logikus és racionális útmutatás ez, amely távol tartja a hívőket attól, hogy elveszenek az életünk nehéz döntéseinek helyes és helytelen útvesztőiben. Bizton követhetjük bármely korban, bármely élethelyzetben. Ez biztonsággal, nyugalommal, mindenkori helyes és erkölcsös viselkedési útmutatással lát el minket, amit követve biztosíthatja az evilági és majdan a túlvilági jólétünket is.

Az Iszlám a nők szemszögéből

És jelei közé tartozik az, hogy porból teremtett benneteket. Aztán íme, emberek lettetek, akik szétszóródtatok a Földön. És jelei közé tartozik az, hogy saját magatokból feleséget teremtett nektek, hogy velük lakozzatok. És szeretetet és irgalmat rendelt el köztetek. Bizony, jelek vannak ebben azok számára, akik elgondolkodnak. (A bizánciak 30:20-21)

Mint ahogy a fenti Korán idézet is mondja, Allah megteremtette a férfit, és a férfiből megteremtette a nőt, hogy párja legyen. Kettőjük között pedig irgalmat és szeretetet rendelt el. Erre a szeretetre tanít minket az iszlám házastársainkkal kapcsolatban.

Egy ember egyszer megkérdezte a Prófétát ﷺ, hogy kit kell legjobban tisztelnie. A Próféta ﷺ azt felelte: „Az édesanyádat.” „És kit kell utána?” – kérdezte az ember. A Próféta ﷺ azt felelte: „Az édesanyádat”. És ki következik utána – kérdezte a férfi. A Próféta ﷺ azt felelte: „Az édesanyád”. „És ki a következő?” – kérdezte a férfi. A Próféta ﷺ azt válaszolta: „Az édesapád.” (Bukhari és Muszlim)

Erre a tiszteletre tanít minket az iszlám édesanyáinkkal kapcsolatban.

Ennek ellenére sajnos egyre több helyen hallhatunk, olvashatunk arról, hogy az Iszlám hátrányos helyzetbe helyezi a nőket a férfiakkal szemben. Ennek igazolására az életből hoznak fel negatív példákat, vagy környezetükből kiragadott Korán idézetekkel próbálják alátámasztani véleményüket. Sokan nem értik, hogy egy nőnek miért előnyös, ha elfedi magát, miért jó, ha Isten teremtette természetének megfelelően él és viselkedik.

Mai korunkban sajnálatos módon egyre inkább azt tartják a nők elismerésének, ha egyenlőséget állítanak fel a férfiak és a nők között. Nem veszik figyelembe a női illetve a férfi nem sajátosság-

gait. Pedig Isten nővé és férfivá teremtett bennünket, különböző természettel és ennek megfelelően különböző feladatokkal látott el minket. Az iszlám éppen ezért a nőt és a férfit egyenrangúnak, de nem egyformának tekinti.

Ez a különbségtétel egyrészt a női és a férfi test fizikumából is adódik, hiszen melyik férfi lenne képes egy gyermeket kihordani a nem létező méhében, vagy melyik férfi tudna gyermeket szoptatni? Más a férfiak és a nők teherbírása, és általában testi ereje is. Másrészt különböző a nők és a férfiak lelki igénye is. A nők általában érzékenyebbek, ösztönösen, szívükre hallgatva cselekszenek, a férfiak viszont jóval több pszichikai megterhelést képesek elviselni és inkább eszükre támaszkodnak döntési helyzetekben.

Ezek, és a nemek közötti más különbségek indokolják, hogy mind a nőknek mind pedig a férfiaknak megvannak a családon és a társadalmon belül meghatározott, nemükre jellemző feladatai. Egyik nem sem lehet meg a másik nélkül, mindkettő létére, munkájára egyformán szükségünk van. Így nem egyenlőségről, hanem egyenjogúságról beszélhetünk. Hiszen hogy mondhatnánk el a nőről, hogy a férfivel egyenjogú tagja a társadalomnak, ha nem saját természetének megfelelő, hanem egy férfi feladatait kell ellátnia, különösen ha saját nemének kötelességei mellett kell azokat elvégeznie. Emiatt sokkal több nehézséget kell elviselnie, hiszen nem adottságaihoz illő dolgok ezek, így jóval nagyobb tehertételt jelentenek számára. Isten így szól a férfiak és a nők vallási engedelmisségéről a Koránban:

Bizony a muszlim férfiak és a muszlim nők, a hívő férfiak és a hívő nők, az engedelmes férfiak és az engedelmes nők, az igazmondó férfiak és igazmondó nők, a türelmes férfiak és türelmes nők, az alázatos férfiak és az alázatos nők, az adakozó férfiak és az adakozó nők, a böjtölő férfiak és a böjtölő nők, a szemérmes

férfiak és a szemérmes nők, azok a férfiak és nők, akik gyakorta megemlékeznek Allahról, azok számára Allah megbocsátást és hatalmas fizetséget készített elő. (A szövetségese 33:35)

Ebből a Korán idézetből is láthatjuk, hogy Isten egyformán elvárja a nőktől is és a férfiaktól is vallásunk gyakorlását. Nem tesz különbséget köztünk a vallás dolgaiban. Mind két nemnek előírja az Isten akaratának való átadást, az igazmondást, az állhatatosságot, szerénységet, a bűntőlést, az adakozást, a szemérmességet, Istenről való megemlékezést. Aki azonban elolvassa a Koránt, az láthatja, hogy Isten mindezt a nemek adottságai szerint várja el tőlünk. Vannak feladatok, amik természetünkéből adódóan mások. Isten ezt világosan a tudtunkra adja.

A Koránban található egy rész, amit sokan annak igazolására hoznak fel, hogy vallásunk elnyomja a női nemet.

Az asszonyokat ugyan az a jog szerinti bánásmód illeti meg (férjük részéről) mint amivel ők tartoznak férjüknek. A férfiak azonban egy fokkal felettük állnak. (A tehén 2:228)

Azonban más helyen erre vonatkozóan Isten így folytatja:

A férfiak fölötte állnak a nőknek, mivel Allah előnyben részesített egyeseket közülük másokkal szemben, s amiatt, amit javaikból a nőkre költenek. (A nők 4:34)

E két Korán idézet tükrében szeretnénk elmagyarázni a muszlim családon belül a nő és a férfi viszonyát, és helyesbíteni néhány téves elképzelést az iszlám tanításairól.

Mint már előzőekben részleteztük, a nőknek és a férfiaknak különböző természetük és ebből adódóan különböző feladataik vannak. Isten általában a férfiakat erősebb fizikummal, és

a lelki sérülésekkel szemben is nagyobb állhatatossággal látta el. Ennek megfelelően a férfi vállára nagyobb terheket és felelősséget is rakott. Az iszlám tanításai szerint a férfi az, akinek a kötelessége, hogy ellássa családját, biztosítsa annak jólétét, mind lelki mind pedig fizikai védelmet nyújtson számukra. Ha a családban valaki helytelenül cselekszik – legyen az akár a gyermeke, akár a felesége, akár az ellátása alatt lévő testvére, vagy más személy – annak viselkedése a férfi becsületén ejt csorbát, hiszen ő az, aki a családot képviseli az emberek előtt. Azonban mint családfő, nem csak az emberek előtt, hanem elsősorban Isten előtt felelős a családjáért. Allah az Utolsó Napon számon fogja majd kérni a férfit, hogy megtett-e mindent azért, hogy a család tagjai Istennek tetsző életet éljenek. Így bár a férfi Istentől eredő természete, teherbírása miatt megkapta a családfői szerepet, ezzel együtt azonban számos feladat és a ezekkel járó felelősség hárul rá. Ebben áll a férfiak feljebbvalósága a nőknél.

Ugyanakkor a női nemnek is megvan a maga elsőbbsége, hiszen Allah Küldötte ﷺ – mint már az előzőekben írtuk – háromszor előrébb helyezte az édesanya tiszteletét az édesapáénál. A Korán pedig így beszél erről:

Meghagytuk az embereknek a szüleivel kapcsolatban – hiszen édesanyja kínos-keservesen hordozta őt, s az elválasztásig két év telt el – hogy légy hálás Nekem és légy hálás a szüleidnek! Hozzám jut el végül minden.
(Lukmán 31:14)

A férfinak kötelessége tehát ellátni a családját és megteremtetni mindent ahhoz, hogy biztosítsa hétköznapi megélhetésüket. Ezzel szemben a muszlim nőnek egész másfajta feladatai vannak. Mi nők természetünkből adódóan gyengédebbek vagyunk, alkalmasabbak az otthon megteremtésére, a gyermekek gondozására. Napjainkban sajnos ezeket az értékeinket – Istentől

eredő jellemvonásainkat – ritkán becsülik meg, és lenézik azokat az asszonyokat, akik otthon maradnak, mert családjuknak az otthon melegét, és békéjét kívánják megteremteni. Azonban elég ha csak közvetlen ismerőseink között szétnézünk. Sajnos szinte mindenki ismer olyan embereket, akik csonka családban élnek. Családok hullanak szét, gyermekek nőnek fel apa vagy anya hiányban, idősök kerülnek méltatlan, elhagyatott helyzetbe, csak mert a nők eredeti feladatkörét lenézik, és nem gyakorolják azt kellőképpen. A nőknek a család életében legalább annyira fontos szerepe van, mint a férfiaknak. Hiszen a családnak nem csak biztonságra és anyagi javakra van szüksége, hanem a békére, az otthon meghittségére is – aminek megteremtése a nők feladata. Egy nő nem akkor lesz a férfival egyenrangú tagja a társadalomnak, ha munkahelyéről napi nyolc óra munka után hazasietve otthon folytatja a fáradozást, és próbálja behozni a lemaradásait mind a háztartással mind pedig gyermekeivel, házastársával, szüleivel szemben. Sokszor láthatunk fáradt nőket, akik képtelenek utolérni magukat, és mindezeknek a feladatoknak megfelelni. Nem egyszer előfordul, hogy sem munkahelyükön nem tudnak helytállni a gyermekeik miatt, sem gyermekeiknél nem tudnak helytállni a munkahelyük miatt. Ez aztán kihat a család életére, ezen belül pedig az egészséges gyermeki fejlődésre is. E miatt a visszájára fordított szemlélet miatt a gyermekek a sokszor úgy érzik, hogy a munka, a pénzért való verseny előrébb való a családnál. Napjainkban sajnos egyre szélesebb körben tapasztalhatjuk ezeket a problémákat. Egyre kevesebb az olyan család, ahol a gyermeket az iskola után figyelmes anya és gőzölgő ebéd várja, a férjet pedig vidám, kedves feleség fogadja mikor hazatér munkájából. Pedig ezek fontos dolgok, amelyeket nem szabad lebecsülnünk.

Sokakban felmerül azonban a kérdés, hogy vajon akkor a házasság után a nőre csak a háztartás, a gyermeknevelés, a fe-

leségszerep vár? Természetesen nem, sőt éppen ellenkezőleg. Azzal, hogy csak saját feladatait kell ellátnia jóval több ideje jut saját magára. Jelentős stressz alól mentesül, sok teher kerül le a válláról, így nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb lesz az élete, mint azoknak a nőtársainak, akik az otthoni teendőik mellett még egy nyolcórás munkát is felvállalnak. Az otthon maradó nőknek jóval több ideje jut olvasásra, tanulásra, sportolásra, saját igényeik ellátására.

Az iszlám természetesen nem tiltja, hogy a nő – ha ez a vágya, és szeretné hivatását gyakorolni – munkát vállalhasson, amennyiben erkölcsös, biztonságos, és a nő adottságainak megfelelő munkaköréről van szó. Ez azonban nem mehet Istentől elrendelt feladatainak rovására. Isten a nőkre elsősorban a család gondozásának szerepét ruházta, ez felel meg természetének, és erre van szüksége családjának és a társadalomnak is. Ha mégis úgy érzi, hogy e feladatok ellátása után van annyi szabadideje, hogy mellette munkát vállalhat, akkor megteheti. Ezt azonban meg kell beszélnie a családdal, mérlegelniük kell, hogy mi a legjobb mind a nő mind pedig a család számára. Ha viszont úgy döntenek, hogy a leendő munka terhét elbírja, és a család sem látja annak kárát, akkor az ebből befolyt teljes jövedelem a nőt illeti meg. Ez természetes, hiszen a munkát a saját feladatkörén felül teljesítette, így a fizetés is csak őt illeti meg. Ezzel az összeggel aztán úgy gazdálkodik, ahogy akarja, ha úgy hozza kedve, az egészet saját luxuscikkeire költheti. Ebből is látszik, hogy a férfi nem kötelezheti a nőt, hogy otthoni feladatai mellett munkába álljon. A család anyagi jólétének biztosítása kizárólag a férfi feladata.

A feleség anyagi függetlensége más szempontból is fontos szerepet tölt be. Manapság sajnos egyre többször láthatjuk, hogy a házasságokon belül a kapcsolat megromlása miatt a nő számára méltatlan körülmények alakulnak ki. Általános probléma, hogy a nők anyagi függőségbe kerülnek férjeiktől, és képtelenek

kilépni egy számukra rossz, sokszor elviselhetetlen kapcsolatból, mert nincs hova menekülniük belőle. Az iszlám alapelvei ilyen helyzetekben is segítséget adnak a nők számára. Sokszor mondogatják viccesen az emberek, hogy az iszlám többségű országokban a nőket „eladják”. Ennek az elferdített állításnak az a valóságalapja, hogy hitünk szerint a házasság feltételei közé tartozik a menyasszony számára adott hozomány. Ez lehet pénz, de lehetnek más anyagi javak is, amit a leendő feleség állapít meg. A házasságkötés után ez kizárólag a nő tulajdona marad, egy esetleges válás esetén is csak őt illeti meg. Ezzel biztosíthatja maga számára az anyagi biztonságot. Az iszlám elvei szerint a házasságkötéskor egy szerződést írnak, amiben a nő megadhatja feltételeit, és kikötheti, hogy egy esetleges válás esetén milyen kártérítést köteles adni neki a férje. Az iszlám ezzel is a nők jogait védi.

Ha a válás akkor történik, mikor a nő terhes vagy szoptat, akkor a volt férjnek ennek idejére kötelessége gondoskodni mind a nőről mind pedig a gyermekről, még akkor is, ha ezt utána a szerződésben meghatározott kártérítés követi.

A házasság megkötésének másik feltétele, hogy a nő érdekeit egy gondviselő segítse. Ez lehet vagy az apa, vagy más, a nő által választott közelálló rokon vagy ismerős is. Ez a gondviselő a házasságkötés után is felelősséggel tartozik gyámoltja iránt, és segítenie, képviselnie kell az érdekeit, ha esetleg a problémái, nehézségei lennének.

A hitünket támadók sokszor a többnejűséget választják a női elnyomás példájának. Isten azonban nem hoz méltatlan törvényeket.

A többnejűség már a Próféta ﷺ eljövetele előtt is az Isten által megengedett dolgok közé tartozott, gondoljunk csak Jákobra, Dávidra vagy Salamonra (عليه السلام), akiknek mind több felesége volt.

A Korán kinyilatkoztatása előtti időkben az arab törzsekben a nők valóban elnyomásban éltek. Ezt jellemzi az is, hogy egyes törzsekben a lánygyermeket egyszerűen élve eltemették. Egy férfinak annyi felesége lehetett, amennyit csak megkívánt magának. Ezeket az állapotokat a Korán kinyilatkoztatásai nem támogatták, hanem korlátozták. Isten a Koránban legfeljebb négy feleséget engedélyezett a férfiaknak.

Gyakran felmerül azonban az a kérdés, hogy hogyan lehet jó ez egy nő számára, hogyan jelenthetne ez könnyebbséget neki?

Ha körülnézünk a világban, akkor láthatjuk, hogy sok férfi él egyetlen felesége mellett tisztátalan kapcsolatban egy másik nővel. Egy frissen támadt szerelem családokat boríthat fel, mert ha a férfi felvállalja új partnerét, el kell hagynia korábbi feleségét, gyermekeit hogy új házasságba léphessen. Az iszlám nem teszi kötelezővé a többnejűséget, arra azonban lehetőséget ad, hogy ha egy hívő ilyen helyzetben találja magát, akkor legyen döntési lehetősége, és azt választhassa, ami leginkább helyes, és ami leginkább Istennek tetsző. Így egy valamilyen okból sikertelen házasság, vagy egy új szerelem esetén egy muszlim dönthet a válás, vagy egy második feleséggel való házasság között. A többnejűséggel sem a korábbi sem a második feleség nem kerül méltánytalan helyzetbe. A férjnek nem kell elhagynia előző feleségét, nem hagyja magára gyermekeit, és nem kell tisztátalan viszonyban élnie házassága mellett egy másik nővel, ami mind a feleség mind a másik nő részéről méltatlan. Ez utóbbi szégyen a családra, és szégyen az új viszonyra is. A második kapcsolatban élő nő állandó bizonytalanságnak lenne csak kitéve, ami egy házassággal biztonsággá válhat számára.

Ugyanakkor az iszlám tanításai szerint csak akkor vehet magához a férfi újabb feleséget, ha képes minden feleségének és minden gyermekének egyforma ellátást és szeretetet adni. Isten így szól erről a Koránban:

Ha attól féltetek, hogy nem tudtok méltányosan bánni a női árvákkal, akkor házasodjatok meg a néktek tetsző nőkkel: kettesével, hármasával, négyesével. Ám ha féltetek, hogy nem tudtok igazságosak lenni [egyszerre többhöz], akkor csak egyet [vegyetek feleségül]...
(A nők 4:3)

A többnejűség legális választási lehetőség, amely segíti a családok összetartását, elkerülve ezzel a nőkkel szembeni méltánytalanságokat. Ezek mellett azonban van még egy nagyon fontos szerepe, ami szintén a nőkről való gondoskodást szolgálja. A Próféta ﷺ idejében, és a történelem folyamán később is számtalanszor előfordult, hogy nők maradtak özvegyen, vagy elhagyatottan, mindenféle segítség nélkül, képtelenül saját gyermekeik ellátására. Ilyenkor szintén előnyös a többnejűség, hiszen egy férfi a már meglévő felesége mellé elvehet egy másik nőt is, aki védelemre és ellátásra szorul. Ilyen helyzetek fokozottan főleg a háborúk, esetleg nagyobb katasztrófák után gyakoriak. A XX. században ez főként a világháborúk után okozott nehézséget sok országban. Rengeteg asszony maradt özvegyen, a gyermekek pedig árván. Számukra akkor megoldást jelenthetett volna még egy házas férfi segítsége is. Védelemre és ellátásra azonban békeidőben is szorulhat egy olyan nő, aki például előző házasságából kilépve, vagy a családjában előforduló problémák miatt képtelen ellátni magát vagy gyermekeit. Sajnos ilyen helyzetek manapság is akadnak, és a muszlimok így a mostani időkben is segíthetnek rajtuk.

Mindezek mellett napjainkban ritka a muszlimok között a többnejűség, hiszen az, hogy mindegyik felesége és születendő gyermekei számára egyforma anyagi és erkölcsi támogatást, védelmet nyújtson, hatalmas terhet és felelősséget jelent a férfi számára. Isten törvényei szerint azonban ez a lehetőség mindig fennáll, hogy segítségével olyan nehéz élethelyzeteket oldhassunk meg, amelyekben nem áll rendelkezésünkre más helyes megoldás.

Ezzel kapcsolatban gyakorta felmerül az a kérdés is, hogy vajon miért van az, hogy a férfiaknak szabad több feleséget magukhoz venniük, de ugyanakkor a nők nem élhetnek több férj mellett.

Ennek nagyon egyszerű magyarázata van, ami szintén a nemek természetéből adódik. Míg egy gyermeknél többnejűség esetén is biztos megállapítható ki az édesapja és az édesanyja, addig több férj esetén nem lehetne kideríteni, hogy kitől fogantatott. Mivel így bizonytalan lenne a gyermek származása, ez a későbbiekben – például örökösödési kérdésekben, vérségi viszonyok megállapításánál – nagy bonyodalmakat okozhatna.

Sok ember, aki nem ismeri hitünket a női elnyomás szimbólumának látja a muszlim nők szemérmes öltözékét, testének és hajának takarását (hidzsab). Ezeknek az embereknek a többsége meg van győződve róla, hogy mi muszlim nők azért hordunk hidzsabot, mert férjünk, rokonságunk ránk kényszeríti ezt. Azonban ez nem így van. Isten így szól a Koránban:

**Mondd a hívó férfiaknak, hogy süssék le a tekintetüket és őriz-
zék szemérmüket! Ez illendőbb nekik! Allahnak tudomása van
mindarról, amit teszteket. És mondd a hívó nőknek, hogy süssék
le tekintetüket és őrizzék szemérmüket, és ne mutassák díszei-
ket [idegenek számára], kivéve azt, ami mutatható és kendőzzék
el ruhakivágásaikat és ne mutassák [testük] ékeit, kivéve fér-
jüknak, atyjuknak, apósuknak, fiaiknak, férjük fiainak, fivé-
reiknek, fiútestvéreik fiainak, lánytestvéreik fiainak, asszony-
társaiknak, a rabszolgáknak, akiket jobbjuk birtokol, férfi-
szolgáiknak, akikben nincs nemi vágy, és a gyermekeknek, akik
nem tudnak még semmit a nők szemérméről. És nem szabad
a lábukkal úgy lépni, [hogy ékszereik csörgéséből] kitudódjék
az elrejtett díszük. Ti hívők! Forduljatok mindannyian megbá-
nóan Allahhoz! Talán boldogultok.** (A világosság 24: 30-31)

Ebből a Korán idézetből is láthatjuk, hogy Isten mind a férfiak mind pedig a nők számára elrendelte a szemérmes viselkedést, és a szemérmes öltözködést. Azonban nemünkől adódóan egy nőnek sokkal több szemérmes testrésze van, mint egy férfinak. Mind a nőknek mind pedig a férfiaknak kerülnie kell a kihívó, hiányos öltözködést, hiszen ez rossz gondolatokra, súlyosabb esetekben paráznaságra adhat okot. Hitünk tanítása szerint egy nő saját érdekében is öltözködjön szemérmesen. Ezzel megbecsülést, és tiszteletet kelt, és nem sugall parázna gondolatokat idegen férfiak számára. Sajnos korunkban a nők egyre hiányosabban öltözködnek, ami főleg nyaranta szembeötlő. Sokan szinte mindent megmutatnak magukból, holott ezeket az ékeket Isten azért adta a nőnek, hogy a férjének tessen vele, nem pedig azért, hogy ismeretlen férfiak bámulhassák meg az utcán. Szomorú, hogy sok nőben felborult az ezzel kapcsolatos értékrend, és míg otthon rendetlenül öltözködik, kevés örömet nyújtva ezzel párjának, addig ahogy ki akar lépni az utcára, beillatosítja magát, kifesti az arcát, és kihívó ruházatot ölt. Ezzel szemben mi muszlim nők otthon keressük férjünk tetszését, és az utcára kilépve elkendőzzük szemérmes részeinket, amiket csak az előbbi idézetben is szereplő emberek láthatnak. Ezzel az öltözködéssel is óvjuk mind a mi, mind pedig férjünk becsületét.

Napjainkban általában sem a nők, sem pedig a férfiak nem tartják be a szemérmes viselkedés és öltözködés szabályait, ez is mutatja az erkölcsi normák romlottságát, amely ahhoz vezet, hogy egyre több a házasság előtti kapcsolat, vagy a házasság melletti félrelépések száma. Mi muszlim nők saját magunk öltjük fel hidzsabunkat, ezzel is jelezve a külvilág felé, hogy szemérmes életet élünk, és nem kívánunk idegen férfiakkal kapcsolatba bonyolódni. A téves elképzelésekkel ellentétben szemérmünk takarása nem férjünk utasítására történik, hiszen minden muszlim nő, aki Istennek tetsző életet kíván élni tudja, hogy a hidzsab

a vallásunk fontos része, amely abban is segít, hogy elkerüljük az ellenkező nem, nem kívánt zaklatását.

Ó Próféta! Mondd a feleségeidnek, a lányaidnak és a hívők feleségeinek, hogy takarják magukat méltányos öltözetükkel! Így érhető el leginkább az, hogy elismertessenek, és ne legyenek zaklatva. Allah megbocsátó és könyörületes. (A szövetségesek 33: 59)

A testünk takarását nem elnyomásként éljük meg, hanem védelemként, ami sok káros dologtól, hibától óv meg mind bennünket, mind pedig másokat. Valójában sokkal inkább nevezhetnénk a női nem elnyomásának és kihasználásának a napjainkban sajnos egyre többször láthatunk olyan hirdetéseket, műsorokat, magazinokat, árucikkeket, amelyekben nők saját testükkel reklámoznak egy-egy terméket, életmódot. Az óriás plakátokon és különböző médiákban mutatott nők olyan normákat állítanak, amit nem mindenki tud vagy akar teljesíteni. Sok nő vetélytársat lát bennük, és keserű gondolatokat szül bennük, esetleg férjeikben is. Mennyivel inkább a nők ellen van ez, mint a szemérmes öltözködés, ami sem paráznaságot, sem szégyenkezést, sem pedig irigységet nem sugall, és a férfiak is csak saját feleségükben gyönyörködnek, nem pedig idegen nőkben.

Szomorú tény, hogy mind a mai napig rengeteg nő szenved megaláztatást. Mint a világon bárhol, így az iszlám vallást felvett emberek között is akadnak olyanok, akik Isten törvényeit helytelenül érvényesítik. Sajnos vannak olyan vidékek, ahol a nők nehéz helyzetben élnek, sok szenvedésnek, elnyomásnak vannak kitéve. Mindez azonban éppen azért van, mert az ottani környezet nem helyesen gyakorolja vallását. Az iszlámba helyi szokásokat, emberi érdekeket, indulatokat kevernek, amik aztán elferdülve már nem Isten akaratát teljesítik. Az iszlám vallást ellenzők ezeket a negatív példákat tartják maguk előtt, és

nem veszik figyelembe azt, hogy ezek a példák nem az iszlám-ról, Isten parancsairól, a Próféta ﷺ tanításairól szólnak, hanem az emberi gyarlóságról. Hiszen, mint a fejezetünk elején lévő Korán idézet is mondja:

És szeretetet és irgalmat rendelt el köztetek

Szeretetett és irgalmat pedig nem lehet erőszakkal, elnyomással elérni, csakis odafigyeléssel, gondoskodással és egymás megbecsülésével.

Reméljük, hogy ezeket az iszlámmal kapcsolatban gyakorta felemlgetett témákat megvizsgálva, sikerült megvilágítanunk azt, hogy vallásunk nem a nők elnyomásáról szól, hanem sokkal inkább védi, óvja személyüket mind a családon belül, mind pedig magában a társadalomban.

Dzsihad = szent háború?

Nem. Az Iszlám a béke és az Istennek való alávetés vallása és a muszlimok számára az emberi élet a legfőbb érték, amit Istentől kaptunk. Ám egyes nyugati kommentátorok az Iszlámot rendkívül harcias vallásnak mutatják be, amelyhez vér tapad, és amely tűzzel és vassal éri el amit akar. Ezek mögött az állítások mögött azonban szándékos torzítások állnak, amelyek nem veszik figyelembe a valóságot, amelyet az Iszlám hirdet a hívők számára.

A valóságban az Iszlám toleranciára, vallási békére törekszik, az emberek együttműködésére. Jól látszik ez abból, hogy az Iszlám tanításai igyekeznek elmélyíteni a muszlimok szívében a békét, vallásuk alapjává, szerves részévé tenni azt. Erre számos bizonyítékot találunk:

– Az iszlám kifejezés azonos töből fakad, mint a béke (szalám). Az iszlám és a béke (szalám) célkitűzései megegyeznek a biztonság, nyugalom és békesség elérésében.

– A Békesség a fenséges Isten egyik neve a Koránban, Ő az, aki leküldte számunkra az Iszlámot.

– A „Béke lakhelye” a Paradicsom egyik neve az Iszlámban.

– A béke az üdvözlés szava, amelyet Isten tett a muszlimok köszöntésévé, annak jelképeként, hogy a vallásuk a béke és biztonság vallása.

– A Próféta ﷺ a béke (köszöntés) terjesztését a vallás részeként, és a Paradicsomba jutás egyik lehetséges okaként említette.

Az iszlám számos emberi jogot fektetett le, amelyek legfontosabbika az élethez való jog. Tehát nem megengedett az ártatlan lelkek megtámadása. Sőt a Korán egyenesen így szól erről:

Aki egyetlen olyan lelket megöl, aki se nem gyilkolt, se romlást nem okozott a Földön, az olyan, mintha az összes embert megölné. Aki viszont életben tartja, az olyan, mintha az összeset életben tartaná.

(Az asztal 5:32)

A Fenséges Isten éppen arra utasít bennünket, hogy bánjunk jól a nem muszlimokkal, azokkal, akik nem harcolnak ellenünk, és nem támadnak meg bennünket

Allah nem tilt el benneteket azoktól, akik nem harcolnak ellene-tek a vallás miatt, és nem üznek ki benneteket lakhelyeitekről, hogy jól bánjatok és igazságosak legyetek velük. Allah bizony szereti az igazságosakat.

(A jószágok 60:8)

A fent felsoroltakból is világosan látszik a béke fontossága, és hogy milyen szerepet kap az iszlámban és a muszlimok lelkében. Tehát a béke az alapja és pillére a muszlimok életének, míg a háború kivétel csupán.

Egyértelműen kijelenthetjük tehát, hogy nem az iszlám elveit követik azok, akik a dzsihadot szent háborúnak nevezik. A háború soha, semmilyen körülmények között nem lehet szent. Az Iszlám a muszlimokat a jóindulat kinyilvánítására, megadására, és békére való készségre tanítja, alapelveket határoz meg, aminek alapján a muszlimoknak békében, háború előtt, alatt és után viselkedniük kell. A dzsihad „szent háború”-ként való értelmezése helytelen, mert szándékosan elferdíti annak eredeti jelentését, ami nem más, mint valamiért a legvégsőig fáradozni. Dzsihadnak tekinthető tehát minden erőfeszítés a mindennapi életben, mely az Isteni parancsolatok teljesítésére vonatkozik.

A muszlim ember dzsihadja az a törekvése, hogy megtisztítsa önmagát, hogy legyőzze önnön zsarnokságát, és önzőségét. A dzsihad lényege benne rejlik az ember minden Istenért tett

cselekedetében, például a jótékonyságban, vagy abban a törekvésében, hogy becsületes életet éljünk. Dzsihádot jelent az is, ha egy muszlim megvédi országát és vallását idegen támadóktól. Háború esetén azonban tilos az olyan polgári személyek életét kioltani, akik nem vesznek részt közvetlenül a hadműveletekben, s a foglyokkal emberhez méltóan kell bánni. A muszlimok nem lehetnek agresszívek, nem sérthetik meg a másokkal kötött egyezséget. Fontos alapelv, hogy a földek, a gyümölcsfák, települések, templomok és állatok elpusztítását lehetőleg el kell kerülni.

Azok az emberek, akik tehát az iszlám nevében terrorcselekményeket követnek el, nem az iszlám szellemében cselekszenek. Az iszlám tanításaiból kiindulva minden muszlimnak el kell határolódnia a robbantásoktól, az értelmetlen gyilkosságoktól és rombolástól amelyek az iszlám nevében történnek. Ezek a cselekmények a hívő muszlimok életét keserítik meg, hiszen mi magunk és mecseteink szerte a világon ezek miatt a merényletek miatt vannak kitéve a felbőszült emberek támadásainak. Elhatárolódunk tehát az ártatlanok meggyilkolásától és a lakosság biztonságának megrendítésétől. Elhatárolódunk minden olyan csoporttól, akik ilyen terrorcselekményeket követnek el. Hiszünk abban, hogy ezen eseményeknek semmi kapcsolata és köze sincs az iszlámhoz és azok, akik ezeket az iszlámnak tulajdonítják, azok egyszerűen hazugságot állítanak, és nagy bűnt követnek el.

Allah bizony az igazságra, a jóságra és a rokonnak való adakozásra szólít fel, és megtiltja a bűnt, az erkölcstelenséget és a jogtalan erőszakot. Óva int benneteket, hogy emlékezzetek! (A méhek 16:90)

Van-e élet a halál után?

Annak kérdése, hogy van-e élet halál után vagy nincs, nem esik a tudomány ítéletének hatáskörébe, mert a tudomány csak gyakorlati tapasztalatokból nyert adatok elemzését és osztályozását végzi. Az ezekből levont következtetések azonban nem adhatnak támpontot valamiről, amiről senkinek sincs és nem is lehet tapasztalata. Az emberek számára ugyanakkor mindig fontos és izgalmas kérdés volt, hogy lesz-e élet a halál után. Még ennél is nagyobb jelentősége van annak a kérdésnek, hogy vajon a halál utáni életben valóban az evilági hitünk és tetteink szerint ítéltetnek-e minket? Vajon ha nem tartjuk be Isten rendelkezéseit, valóban a Pokolba kerülünk? Ha viszont erkölcsös és hívő életet élünk, vajon valóban a Paradicsom lesz a jutalmunk?

Pontosan az a tény, hogy az emberek evilági életük során nem szerezhetnek tapasztalatot a halál utáni létezésről, jelent számmunkra óriási próbatételt. Ha ugyanis az evilági életben is bizonyossággal rendelkeznének a túlvilági létről, akkor Isten milyen próbatétel elé állítaná ezzel minket?

Ha nem csak hitünkre, hanem tapasztalataink által nyújtott bizonyosságra támaszkodva tudnánk, hogy halálunk után számon kérnek minket, akkor nem beszélhetnénk a hitről, a hit erejéről. Éppen ezért van akkora jelentősége annak, hogy még ma, a tudomány jelentős fejlődése közben is egyetlen hiteles információ van a természetfeletti világról: az isteni kinyilatkoztatás.

A Koránban Isten több helyen beszél azokról az eltévelyedett emberekről, akik haláluk után – már a halál utáni történések bizonyosságában – megbánják hitetlenségüket, és kérik Istent, hogy engedje vissza őket az életbe, hogy jóvátehelessék mindazt a rosszat, amit életükben elkövettek. Ezt azonban már nem te-

heti meg senki, hiszen a halál beállta után következik be a barzakh állapot (sírbeli élet). Ebből az állapotból már nem térhetünk vissza az evilági életünkbe.

Amikor eljön valamelyikükhöz a halál, azt mondja: „Uram! Vitesse vissza [az életbe]! Talán jót cselekszem abban, amit hátrahagytam!” De nem! Ez csak szófia beszéd tőle! Mögöttük lesz az akadály (barzakh) addig a napig, amikor föltámasztatnak.

(A hívők 23:99-100)

Mint ebből a Korán idézetből is látszik, az Iszlám tanítása elveti azt, hogy lehetőségünk lenne egy második, harmadik, és sokadik életre, amiben kijavíthatnánk előző életeink hibás döntéseit, rossz cselekedeteit. Isten egész életünk folyamán lehetőséget ad arra, hogy megbánjuk bűneinket, és Felé fordulva a jó és igaz útra térjünk. Ez a lehetőség egészen a halál előtti pillanatig, vagyis addig az időpontig lehetséges, amíg a lélek el nem hagyja az ember kulcscsontját, hogy a halott száján át eltávozzon a testből. Ekkor ugyanis az ember tapasztalati bizonyosságot nyer a halál utáni létezésről, többé nem hitről beszélünk.

Minden lélek megízleli a halált. Illendő fizetségeket azonban majd a Feltámadás Napján kapjátok meg. Akit távol tartanak a [Pokol] tüzetől s a Paradicsomba vezetnek be, az diadalt aratott. Az evilági élet csupán csalóka holmi. (Imrán nemzetsége 2:185)

Amíg az ember nem tapasztalati tudás, hanem hit, Isten szavába vetett feltétlen bizalom alapján törekszik a jóra, Isten megelégedését keresve cselekszik, addig Isten ezt jutalomban részesíti. Amikor egy lélek, amely már megízlelte a halált, bizonyosságot nyer a Kinyilatkoztatás halál utáni igazságairól, már nem jár számára semmiféle próbatétellel, hiszen innentől már nem csak

Isten szava mutatja neki a túlvilág létét, de saját tapasztalata is.

Persze sokan nem hisznek a halál utáni életben. Róluk a Korán azt mondja:

**Azt mondják: „Nincs más, mint az evilági életünk. Meghalunk és élünk, és csupán az idő pusztít el minket. Nincs nekik tudomásuk arról. Csupán vélekednek. És amikor a Korán bekezdései nyilvánvaló bizonyítékok gyanánt olvastatnak fel, nincs más ér-
vük, csak az, hogy azt mondják: „Hozzátok vissza atyáinkat, ha az igazat mondjátok!”**

Mondd: „[Egyedül] Allah kelt életre, aztán küld halálba titeket. Majd Ő gyűjt össze benneteket a Feltámadás napjára, amelyhez nem férhet kétség. A legtöbb ember azonban nem tudja [ezt].”

(A letérdeplő 45:24-26)

„Felvilágosult” korunkban azok, akik nem hisznek a Feltámadásban, ezeket a tanításokat babonás meséknek tartják. Ilyen „felvilágosult” emberek azonban már a régi időkben is éltek. Például, mikor Mekka bálványimádói megtagadták a halál utáni élet lehetőségét, Isten így szólt hozzájuk:

„Vajon nem látta-e az ember, hogy egy [sperma]cseppből teremtettük Őt? É lám, ő [mégis]nyilvánvaló perlekedő! Példabeszédet mond nekünk, s elfelejti azt, hogy ő teremtmény. Azt mondja: „Ki kelti életre a csontokat, miután már elporladtak?”

Mondd: „Az kelti életre, aki először alkotta, és akinek minden teremtről tudomása van, aki a zöld fáról tüzet támasztott nektek, úgyhogy tüzet gyújthattok abból.”

Vajon az, aki megteremtette az eget és a földet, nem lenne képes arra, hogy hozzájuk hasonlókat teremtsen? Bizony, képes! És Ő az, aki [mindenek] teremője és tudőja. (Jászín 36:77-81)

Az embereknek nem csak arról nincs tapasztalata, hogy mi fog történni a halál után, de arról sincs tudomásunk, hogy életük meddig fog tartani. Minden ember számára már születése előtt elrendeltetik – amikor magzatkorában belé lehelik a lelket az angyalok –, hogy meddig fog élni, mikor jön el érte a halál angyala. Ezt az időpontot azonban nem ismerjük. Ez Isten azon tudása közé tartozik, amit nem osztott meg velünk, emberekkel. Ez is Isten velünk szembeni próbatételeinek részét képezi, hiszen ha tudnánk, hogy mikor jön el értünk a halál angyala, nem jelentene számunkra kihívást itt az evilágon. Hasonló lenne ez ahhoz, mint mikor a diákok csak a vizsgák előtt tanulnak, mert tudják, hogy hamarosan vizsgaidőszak közeledik. Ha azonban nem tudják, hogy mikor jön el a számonkérés ideje, folyamatosan készülniük kell, s ezáltal rákényszerülnek arra, hogy állandóan tanuljanak, fejlődjenek. Így vannak ezzel a hívők is az evilági életük során. Mivel nem tudjuk, mikor jön el értünk a halál, ezért folyamatosan, minden napunkat úgy kell leélnünk, hogy ez bármikor bekövetkezhet. Így nem odázhathatjuk el bűnbánatunkat, és arra kényszerülünk, hogy folyamatosan vizsgáltnak vessük alá magunkat: vajon minden tettünk, szándékunk helyes, Istennek tetsző-e. Sosem tudhatjuk, hogy mikor szakadnak meg embertársainkkal az evilági kötelékeink, éppen ezért minden nehéz, vagy haragos helyzetet mielőbb tisztáznunk kell velük szemben. Adósságainkat igyekeznünk kell minél előbb kiegyenlíteni. Ha folyamatosan készülünk a halálra, ha minden este azzal a tudattal fekszünk le, hogy talán a holnapi napot már nem éljük meg, olyan állandó önellenőrzést biztosít számunkra szándékunk, gondolataink megvalósításában, hogy ezáltal lényegesen gyorsabban haladhatunk, közelebb juthatunk Istenhez a felé vezető úton, mint ha csak akkor készülnénk minderre, amikor már tudnánk, hogy nincs sok időnk hátra.

Ezért is mondta a Próféta ﷺ: „Úgy tartózkodj ebben a világban, mintha idegen vagy utazó volnál!”

Ibn Omar, aki a Próféta ﷺ kortársa volt, azt mondta még ehhez: „Ha rád esteledik, ne várd a reggelt, s ha reggelre ébredsz, ne várd az estét! Amikor egészséges vagy, készülj a betegségre, és amíg életben vagy, készülj a halálodra!” (Bukhari)

Az evilágnak ezek a próbatételei elősegítik számunkra, hogy helyes, Istennek tetsző, Istenszolgálatban éljük le életünket, aminek a jutalma majdan remélhetőleg a Paradicsom lakhelye lesz.

Halálunk után, mint már az előzőekben említettük a lélek egy közbülső, sírbéli életben, a barzahban tölti el azt az időt, ami a halála és a Feltámadás Napja között van. A jót cselekvő, hívő emberek már itt is jutalmaztatásban, kellemes, illatos, helyen érzik magukat. Rálátnak a Paradicsomi lakhelyükre, és boldogan várakoznak arra, hogy oda kerüljenek. A rosszat cselekvők, és a hitetlen emberek azonban már a sírban, a barzah állapotában is szenvednek. A sír szorítja őket, már ott részt kapnak a kínzásokból. Rálátással vannak a Pokolra, ahová az Utolsó Nap számonkérése után kerülnek majd. Számukra ez egy fájdalmas, félelemmel teli várakozás, amiben inkább a sír kínzásait választják, mintsem az Utolsó Nap mindent eldöntő számonkérését, ami után a Pokol sokkal hatalmasabb kínjai következhetnek majd.

Ahogy múlik az idő itt az evilágon, úgy kerülünk egyre közelebb és közelebb ahhoz az időponthoz, ami majdan az Utolsó Óra, az Utolsó Nap lesz az evilág életében. E napon minden megsemmisül majd, és egy egész más világ veszi kezdetét. Megfűvatik a harsona, és minden létező meghal, majd megfűvatik még egyszer és mindenki feltámad. A sírok felnyitattnak, és újra éledünk fel a Számonkérésre. Ezen a napon, aminek hossza 50 000 év lesz, mindenkit, aki a Földön élt, kérdőre von Isten arról, hogyan

élt, hogyan töltötte el azt az időt, amit Ő mért ki számára. Jó és rossz tetteinket, szándékainkat életünk során feljegyzí két angyal, aki állandóan velünk van. Ezek a feljegyzések egy mérleg két serpenyőjébe kerülnek. Isten irgalmassága velünk szemben, hogy be nem váltott jótetteink szándékát is jutalmazza, azok a jótetteink, amelyeket pedig valóra is váltottunk, legalább tízszeres súlyt nyomnak ilyenkor. Rossz cselekedeteink viszont csupán saját súlyukkal nyomják a serpenyők tányérjait.

Tetteink megmértetése után egy hídon juthatunk át majdan a Paradicsom felé. Alatta a Tűz (a Pokol) húzódik, ami felett mindenki saját, életében elért tettei, szándékai szerint jut át. Vannak akik mint a fénysugár suhannak át rajta, vannak akik négykézláb araszolva átjutnak, és vannak, akiket a híd mindkét oldalán lévő horgas fogók lerántanak a Tűzbe. Ezek azok a kárhozott emberek, akiknek evilági tetteik, szándékaik nem voltak Istennek tetszőek.

Akik átjutnak a hídon, azokra a Paradicsom kapui várnak. Mindenki az életben elért tettei, szándékai szerint léphet be valamelyik kapun. Bent békesség vár minden hívőt, és olyan csodálatos élet, amiről itt az evilágban nem alkothatunk valós, érthető fogalmakat, nem tudjuk azt elképzelni.

Isten az evilági életben szabad döntést ad nekünk annak vonatkozásában, hogy követjük-e az ő előírásait vagy sem. A Korán azt mondja erről:

Aki a tovasiető evilági életet részesíti előnyben, [és nem cselekszik jót a Túlvilágért], annak gyorsan adunk abban azt, amit akarunk, annak, akinek szándékozunk. Azután elrendeljük neki a gyehennát, benne fognak sülni gyalázatban, félredobva. Aki azonban a túlvilágot részesíti előnyben, buzgón törekszik utána és hívő, azok buzgalmának meg lesz a köszönete [Allah-nál]. Mindannyiuknak - ezeknek éppúgy, mint amazoknak

- gazdagon adunk a te Urad adományából. A te Urad adománya nincs [senkitől] megtiltva. Nézd, hogyan részesítettünk egyeseket előnyben másokkal szemben! Ám a túlvilágon nagyobb fokozatok és kitételek lesznek. (Az éjszakai utazás 17:18-21)

Az evilági élet csak mulatozás és játék. A túlvilági lakhely az [örök] élet! Bárcsak tudnák! (A pók 29:64)

Evilági életünk éve alatt lehetőségünk van arra, hogy olyan életet éljünk, amivel engedélyt kaphatunk a belépésre a Paradicsom egyik kapuján. E néhány, tovasiető év próbatételei által dől el, hogy az örökké tartó kárhozat vagy pedig az örök béke és boldogság lesz-e majdan jutalmunk. Sajnos sok ember nem hisz a Feltámadásban, az az után következő Számonkérésben, és abban, hogy ezután ki-kí az evilági élete gyümölcseit fogja élvezni vagy túrni az örökkévalóságon át. Sokan úgy gondolják, hogy a Pokolbéli szenvedések csupán csak egy ideig tartanak majd. Isten azonban így válaszol nekik a Koránban:

Nem! Aki rosszra tett szert (Isten mellé társat állított), és körülvette őt a bűne, az mind a Tűz lakója lesz, örökké ott időznek [majd]. (A tehén 2:81)

A Koránban Isten számos helyen beszél a Dzsehenna (Pokol) kínjairól, az ottani teremtmények szenvedéseiről. Int minket ettől, és hív a jóra, a jócselekedetek felé. Hallgatnunk kell hívására, hogy majdan amikor az evilági életben elvégzett cselekedeteink, és szándékaink kerülnek a mérleg serpenyőibe, az Istenért végzett jótettek legyenek túlsúlyban. Add meg nekünk Istenünk, hogy így legyen!

Hogyan legyek muszlim?

Muszlimnak nevezzük azokat az embereket, akik Isten akaratának engedelmeskednek. Tágabb értelemben azonban muszlim minden tárgy, minden bolygó, növény és minden állat, hiszen mind Isten törvényeinek engedelmeskedve léteznek. Fogantatásunk, és világra jöttünk után mi emberek is muszlimok vagyunk, és testünk az is marad, hiszen egész életünkben csak Isten akaratának engedelmeskedve működik. Nincs hatalmunk vérünk keringése, az idegrendszerünk vagy emésztésünk fölött. Ugyanakkor cselekedeteinkben szabad akaratot kaptunk Istentől, így öntudatra ébredésünk után magunk dönthetünk arról, hogy követjük-e az Ő szavát vagy sem.

Sok ember szívében megvan a tiszta Egyistenhit, pedig nem ismerik az Iszlám tanításait. Akik közülük megismerik ezeket, rádöbbennek arra, mennyire megegyeznek azokkal az elvekkel, amit ösztönösen saját maguk is hittek, amelyeket saját maguk is követettek. Sokan pedig látják, hogy mennyivel helyesebb, erkölcsösebb, ésszerűbb az az életvitel, amelyet az Iszlám tanít, mint amit maguk körül tapasztalhatnak. Közülük azonban mégsem mindenki tartja szükségszerűnek, hogy addigi életvitelével szakítva felvállalja, amit a szíve mélyén helyesnek érez, hogy követve az Iszlámot maga is muszlimmá váljon.

Korábban kitértünk arra, mennyire fontosnak tartjuk, hogy életünk minden napján szemünk előtt legyen: talán ez lesz evi-lági életünk utolsó napja. Senki sem tudja, hogy mennyi az idő rendeltetett el számára, hogy megéri-e egyáltalán a következő napot. Ennek fényében kell döntéseinket meghoznunk, szívünk helyes elhatározásait nem szabad elodáznunk. Vannak, akik esetleges nehézségektől tartva elhallgattatják szívük vágyát az igaz út iránt. Nekik mérlegelniük kellene azt, hogy döntésünk mennyi jó, és mennyi rossz következménnyel járhat. Ha ezt fel-

ismerik, beláthatják, hogy az Isten hívásának való engedelmeskedés csak a fényt hozhatja az életükbe.

Sok ember fél a változásoktól, különösen akkor, ha azok megszokott mindennapjaikba ismeretlen kihívásokat hoznak. Felmerül bennük a kérdés, vajon hogyan lehet rohanó napjainkban naponta ötször időt szakítani az előírt imádkozásokra, hogy lehet egy 1500 éve változatlanul fennálló hit jogosultságát felváltalni mások előtt. Félnék, hogy nyugati kultúránkba nem tudják beilleszteni az Iszlám elvárásait. Ezek a félelmek azonban csak abból erednek, hogy amíg valaki kívülről szemléli az Iszlámot, nem tapasztalja meg azt a hatalmas segítséget, amelyet Isten nyújt a hozzá fordulóknak. Az Iszlámban a Teremtő felé tett lépéseinket olyan ösztönző erő támogatja, amely jelentéktelenné változtatja azokat a problémákat, amelyeket korábban jelentős nehézségnek véltünk. Az Iszlámban folyamatosan Istenre hagyatkozunk, bízunk gondviselésében, és abban, hogy amit érte teszünk, az csak a jót hozhatja számunkra.

Mohammed ﷺ Próféta mondta: „A testben bizony van egy húsdarab. Amikor jóvá válik, jóvá válik az egész test, ám amikor rosszra válik, rosszra válik az egész test. S csakugyan, ez a szív!” (Bukhari és Muszlim) Istennek adhatunk hálát, ha a szívünk ebben az erkölceiben egyre inkább meggyengülő világban is megnyílik az Ő hívó szavára, az Iszlámra. Ezzel a hatalmas adománnyal élnünk kell, nem szabad elvetni a lehetőséget, mert ebben a kegyben nem mindenki részesül, csak az, akit Isten érdemesnek tart erre.

Mielőtt az Iszlám útján az első lépéseket meg akarjuk tenni, meg kell vizsgálnunk szívünket, hogy mennyire bizonyos benne a hit Isten Egyedülállóságában, és abban, hogy Mohammed ﷺ az Ő prófétája. Ez a két bizonyosság fogja megadni számunkra azt az alapot, amire egész Iszlámunk épül majd. Ezért nagyon fontos, hogy a legtisztább forrásból származó tudás megszer-

zésével minden kétséget száműzzünk szívünkéből. Ezt a forrást elsősorban a Korán (magyar nyelven a Korán értelmezésének fordítása) és a prófétai hagyományok, a hadiszok olvasása, tanulmányozása jelenti. Azok, akiknek megnyílik szíve az Iszlám tanítása felé, érezni fogják, hogy a Korán sorai megnyílnak, és a még ki nem mondott gondolataikra válaszolnak. A tudáson alapuló bizonyosság megszerzése egyénenként változó, rövidebb-hosszabb időszakot igényel, amely egyeseknél mindössze néhány napig tart, másoknál évekig is elhúzódhat. Jó, ha már ez alatt az időszak alatt is felvesszük a kapcsolatot muszlimokkal. A velük való személyes beszélgetések első kézből származó ismereteket nyújtanak, hiszen olyan emberektől származnak, akik maguk is alkalmazzák az Iszlám tanításait. Az Iszlámban kötelességünk egymás támogatása, és az általunk megszerzett tudás továbbadása, így mindenkor biztos fordulhatnak hozzánk segítségért azok, akiknek kérdéseik vannak. Magyarországon több közösség is van, amelyek közül a legtöbben nyitott kapukkal várják az Iszlámot megismerni vágyókat, és azokat, akik mindennapjaikban is az Istent szolgáló, Istenért élő emberek társaságát keresik. Füzetünk hátoldalán található azoknak az általunk ismert közösségeknek az elérhetősége, amelyek folyamatosan nyitva állnak az érdeklődők számára.

Az Iszlám iránt érdeklődőkben egy idő után aztán lassan megérlelődik az a tudat, hogy szívük mellett már értelmük is bizonyosságot lelt az Iszlám igazában. Ezzel kialakult az az alap, ami a sahada, vagyis a tanúságtétel megtételéhez szükséges.

A tanúságtétel (sahada) szövege egyszerű, tulajdonképpen egyetlen mondatból áll:

„Ashadú enlá iláhá ill Allah, ashadú enná Mohammeden abduhu wa raszúluh.”

Ennek magyar fordítása a következő:

„Tanúsítom, hogy nincs más isten Allahon kívül, és tanúsítom, hogy Mohammed az Ő szolgája és küldötte.”

A tanúságtétel kimondása a régi életvitel végét, és egy új kezdetét jelenti. Azzal, hogy Isten előtt tanúságot teszünk arról, hogy csakis Őt az Egyedüli Teremtő Istent imádjuk, és Mohammedet ﷺ az Ő prófétájaként ismerjük el, egy megtisztult új élet nyílik előttünk, ami eltörli a régi tudatlan időszakunk bűneit, és olyan ártatlansággal indul, mintha újjászülettünk volna.

Az Iszlám felvételével egy út nyílik meg számunkra, az Isten akaratának való feltétlen alávetés felé, amelyet követnünk kell egész hátralévő életünkben, egyre tökéletesebbé és tökéletesebbé téve azt. Wahb ibn Munabbih-től, egy híres muszlim testvérünkötől kérdezték egyszer: – Nem a „lá iláhá illa-llah kimondása a Paradicsom kulcsa”? Amire ő azt válaszolta: – Igen, de minden kulcsnak vannak fogai. Ha olyan kulcsot hozol, amelynek fogai megfelelőek, kinyílik neked az ajtó, ám ha a kulcs fogai nem megfelelőek, az ajtó zárva marad előtted.

Az Iszlám útján a sahada elmondása csak az első lépés, amelyet számtalan további követ majd. Utunkon maga Isten lesz a vezérlő fényesség. Ahogy a Korán mondja:

Allah az egek és a föld világossága. Az Ő világossága fülkéhez hasonlít, amelyben lámpás van. A lámpás üvegben van, és mint-ha fénylő csillag lenne; egy áldott fa, az olajfa [olajától] lobban föl, amely nem keleti és nem nyugati; az olaja csaknem világít, noha még nem érte tűz. Világosság világossága! Allah az ő világosságához vezérli azt, akit akar. Allah példabeszédeket mond az embereknek. Allah minden dolog tudója. (A fényesség 24:35)

Isten megadja a számunkra a világosságot útmutatásként, amit mindannyiunknak követnünk kell, hogy ne térjünk le a hozzá vezető útról. Ezért fontos, hogy tanúságtételünk ne csak egy mondat maradjon a szívünkben, de ennek megfelelően éljünk, és Isten fénye legyen irányadó mindennapi életünkben. Tudnunk kell, hogy valójában mit is jelentett tanúságtételünk, és úgy kell viselkednünk, hogy mindenben, amit teszünk vagy amit mondunk, alkalmazzuk ezt a hitvallást.

Tanúságtételünk második része, amelyben elismerjük Mohammed ﷺ prófétságát, mint utolsó prófétaét, azt jelenti, hogy üzenetét meghallgatva, annak megfelelően egyedül Istent imádjuk, hiszünk abban amit ő mondott, példaként tekintünk rá, követjük tanításait, mellőzzük amit megtiltott.

A Próféta ﷺ életútja, tanításai a Korán kinyilatkoztatása után a legfontosabb támaszunk az Istennek tetsző élethez. Míg a Koránban Isten általános érvényű törvényeket és tanításokat fogalmaz meg, addig a prófétai hagyományok megmutatják számunkra ezek gyakorlati megvalósítását. A Próféta ﷺ tetteinek, mondásainak, jóváhagyásainak gyűjteménye a Szunna olyan konkrét tanácsokkal látja el a muszlimokat, amelyek elengedhetetlenek helyes életvitelhez, sőt magának a Koránnak az értelmezéséhez is. Egy gyermek akkor szereti igazán szüleit, ha betartja azok jóra hívó, nevelő szavait. Ugyanígy vagyunk a Próféta ﷺ szeretetével: akkor szeretjük őt igazán, ha a szerint élünk, amit mondott és mutatott számunkra. Aki megtagadja Mohammed ﷺ útmutatásait az magától az Istentől származó útmutatást tagadja meg, mert ahogy a Koránban Allah mondja a Próféta ﷺ szaváról:

Aki engedelmeskedik a Küldöttnek, az Allahnak engedelmeskedik.
(A nők 4:80)

Fedezd fel az Iszlámot!

Tanúságunk csak szóban hangzik el, nem kell leírni, nem kerül rá pecsét, sőt, még tanúk sem kellenek feltétlenül ahhoz, hogy érvényes legyen. Isten előtt tanúskodunk, aki ismeri minden gondolatunk, szándékunk és tettünk. Ő lesz az, aki majdan számonkéri tőlünk, hogy életünkkel megfeleltünk-e annak, amit tanúságtételünk elmondásával elismertünk.

Allah, a Felettébb Könyörületes és Irgalmas nevével.

**A dicsóság Allahot illeti, a teremtmények Urát,
a Felettébb Könyörületest, a Felettébb Irgalmast,
az Ítélet Napjának birtokosát.**

Csak Téged imádunk, és csak Tőled kérünk segítséget.

Vezérelj bennünket az Egyenes Útra!

**Azok útjára, akiket kegyedben részesítettél, ne azokéra, akiket
haragvásod sújt, se az eltévelyedettekére!**

(Al fatiha 1:1-7)

Az Iszlám iránt érdeklődők a következő helyeken kaphatnak további információt:

Iszlám Egyház, Dár Asz-Szalám mecset
Budapest, XI. ker., Bartók Béla út 29. fsz. 3.
Tel.: + 36 (1) 365-1502
Mobil: + 36 30 933-0145
Érdeklődők számára előadások
minden szombaton 15 órától 17 óráig.
www.iszlam.hu

Magyarországi Muszlimok Egyháza
Budapest XI. ker., Sáfrány u. 43.
Tel.: + 36 (1) 208-4040
+ 36 (1) 208-1552
www.iszlamegyhaz.net

Aluakf Alapítvány
Miskolc, Huba u. 30.
www.iszlam.net

Malkocs bej dzsámi
Siklós

II. sz. Klinika (kollégium)
Debrecen

Jakovali Haszan pasa dzsámi
Pécs, Kórház tér

Szeged, Deák Ferenc u. 8.

Eddig megjelent könyveink

Kegyes Korán 29-30. rész

Csupán egyetlen üzenet

A tanúságtétel

Az ima (és minden, ami vele kapcsolatos)

A Paradicsomba vezető út

A szunna (a Próféta hagyománya)
és a dzsamáa (az iszlám igaz közössége) hittételei

Tiltott dolgok (amit figyelmen kívül hagynak az emberek)

Amit az iszlámról tudni kell

Nyilvánvaló bizonyítékok
Muhammed ﷺ prófétaságának igaz voltára

Előkészület alatti könyveink

Mohammed ﷺ Allah küldötte

Zarándoklat

Iszlám Kalauz